

International Poetry Festival „Orpheus“
Plovdiv 2018

Международен фестивал на поезията „Орфей“
Пловдив 2018

Международен фестивал на поезията

Орфей – Пловдив 2018/1

International Poetry Festival

Orpheus – Plovdiv 2018/1

Проектът

Международният фестивал на поезията „ОРФЕЙ“ – ПЛОВДИВ 2018 е проект на фондация „Пловдив ЛИК“. Включва творчески, културно-образователни и популяризаторски събития, обединени от стремежа да се обменят идеи, вдъхновение и творчески контакти.

„ОРФЕЙ“ – ПЛОВДИВ 2018 е стъпка към подготовката на Пловдив за Европейска столица на културата през 2019 г., както и начало на фестивална платформа за бъдещи литературни събития в град Пловдив.

Първото издание на фестивала събира поети от САЩ, Франция, Италия, Испания, Германия, Турция, Дания, Израел, Украйна, Македония, Румъния, Гърция, Сърбия и България.

Фестивалът се провежда от 10 до 14 май 2018 г. с център Малката раннохристиянска базилика, но в неговия обхват влизат и редица други исторически и културни пространства в Пловдив и региона.

„ОРФЕЙ“ – ПЛОВДИВ 2018 включва: поетически четения, поетически конкурс, културно-образователен семинар, писателски форум и познавателни пътешествия.

Проектът е реализиран с финансовата подкрепа на „Културна програма за Българското председателство на Съвета на Европейския съюз 2018“ на Национален фонд „Култура“ при Министерство на културата.

The Project

The International Poetry Festival “ORPHEUS” – PLOVDIV 2018 is a project of Plovdiv LIK Foundation. It includes creative, cultural, educational and promotional events united by the desire for exchanging ideas, inspiration and creative contacts.

“ORPHEUS” – PLOVDIV 2018 is a step towards the preparation of Plovdiv to be a European Capital of Culture in 2019, as well as a start of a festival platform for future literary events in the city of Plovdiv.

The first edition of the festival gathers together poets from the USA, France, Italy, Spain, Germany, Turkey, Denmark, Israel, Ukraine, Macedonia, Romania, Greece, Serbia and Bulgaria.

“ORPHEUS” – PLOVDIV 2018 is taking place from the 10th until the 14th of May 2018 in the Little Early Christian Basilica as a festival center, but its activities cover a number of other historical and cultural spaces in Plovdiv and the region as well.

The festival includes: poetry readings, poetry competition, cultural and educational seminar, writers' forum and exploratory trips.

The project is implemented with the financial support of the Cultural Programme for the Bulgarian Presidency of the Council of the European Union 2018 of the National Culture Fund at the Ministry of Culture.

Поезия от Европа и света

Poetry from Europe and the World

Участници

Participants

Alfredo Pérez Alencart (Spain) Алфредо Перез Аленкарт (Испания)	6
Anna Bagriana (Ukraine) Анна Багряна (Украйна)	10
Dimitris P. Kraniotis (Greece) Димитрис П. Краниотис (Гърция)	14
Dragana Evtimova (Macedonia) Драгана Евтимова (Македония)	18
Gabriella Elisha (Israel) Габриела Елиша (Израел)	22
George Wallace (USA) Джордж Уолъс (САЩ)	26
Giuseppe Napolitano (Italy) Джузепе Наполитано (Италия)	30
Laure Cambau (France) Лор Камбю (Франция)	34
Milosava Pavlovich (Serbia) Милосава Павлович (Сърбия)	38
Nicole Barriere (France) Никол Барие (Франция)	42
Niculina Oprea (Romania) Никулина Опреа (Румъния)	46
Poul Lynggaard Damgaard (Denmark) Пол Лингаард Дамгаард (Дания)	50
Riki Daskal (Israel) Рики Даскал (Израел)	54
Shaip EMËRLLAHU (Macedonia) Шаип Емерлаху (Македония)	58
Tozan Alkan (Turkey) Тозан Алкан (Турция)	62

Alfredo Pérez Alencart (Spain) Алфредо Перез Аленкарт (Испания)

Алфредо Перес Аленкарт е роден през 1962 г. в Пуерто Малдонадо, Перу, понастоящем е професор в Университета на Саламанка – Испания. Има публикувани 17 книги, между които „Майка Гора“ (2002), „Чуйте ме, братя мои“ (2009), „Картография на откритията“ (2011), „Монархия на ужаса“ (Антология, 2013).

Преведен е на 50 езика и е носител на международната премия за поезия „Орден Висенте Хербаси“ (2009) и на наградата „Хорхе Гилен“ за поезия (2012).

Alfredo Perez Alencart was born in 1962 in Puerto Maldonado, Peru. Peruvian-Spanish poet and professor at the University of Salamanca.

He has published 17 books, among them: Mother Forest (2002), Hear Me, My Brethren (2009), Cartography of the Revelations (2011), and Monarchy of the Astonishment (Anthology, 2013).

His works are translated into 50 languages and he has received the International Poetry Award “Vicente Gerbasi Medal” (2009) and the “Jorge Guillen” Poetry Award (2012).

Стиховете са преведени от Елка Димитрова

The poems are translated by Stewart Park

Фарисеите, винаги фарисеите

Письци и непомерно
изострени езици, в делириум
крещят за чистота,
докато обвиняват...

Ненаситни като армия от мравки,
хвърлят се дори срещу Възлюбения,
пръснал над главите ни
живителната капка
радост

и обилие надежда.

След врявата,
в гнева си
те не ще приемат мир.

Не ще приемат пение, различно
от своя катехизис рахитичен,
сред който по рождение виреят.

Фарисеите,
винаги фарисеите.

The Pharisees, Always the Pharisees

Shrill voices, wild exaggerations
sharpening their tongues, deliriums
demanding purity,
constantly harassing...

Voracious, like an army of ants,
they would even attack the Beloved One
who sprinkled on us
a nutritious drop
of joy

and a great measure of hope.

After their wild gesticulations,
in their fury
they will accept no peace.

They accept none but the monotonous
chant
of the rachitic catechism
with which they have lulled them.

The Pharisees, always the Pharisees.

Los fariseos, siempre los fariseos

Chillidos, desmesuras
afilando sus lenguas, delirios
exigiendo pureza,
acosando...

Voraces, cual marabunta,
irían hasta contra el Amado
que nos regó
una nutriente gota
de alegría

y una grande dosis de esperanza.

Tras sus aspavientos,
no aceptan paz
los embravecidos.

No aceptan otro sonsonete
que el raquíptico catecismo
con el que los acomodaron.

Los fariseos,
siempre los fariseos.

Нека никога не те застига May It Never Happen to You Ojalá que nunca te suceda

Всичко ще се промени съвсем,
щом късметът излинее –
ще се вгледаш в свития корем,
подир хляба ще се запилееш.

Ще си новият сред тези,
дето в кофите с боклук се ровят,
и сред тези, под мостовете
дето спят, докато свети горе.

Ти изгубил си отдавна спомена
за гражданството си отколено,
вързало глада на твойта шия
и превърнало труда в робия.

С трудности огромни ще се хванеш
на работа, от местните презрѣна,
ще я изпълняваш безотказно
с най-прецизното старание.

Но пътници сме всички в кораб общ,
той с прилива се вдига и снишава,
че златото ламтеж е от Лукавия,
то може още утре да ни изостави.

Да: нека никога не те застига.

Things will be very different
when good fortune fades away,
and, when you see their shrunken bellies,
you search for your loved-ones' bread.

You will be like the newcomer
scavenging at the rubbish dumps
and sleeping under bridges
while bright lights shine above.

You had forgotten
the citizenry of old
that tied famine round its neck
and shackled work to servitude.

You'll suffer unthinkable privations
to hold down paltry jobs
with excellence and care
that no native worker wants.

We all travel in the same ship
that rises and falls with the tides.
Gold is a vain ambition
for tomorrow it may all be gone.

Yes; may it never happen to you.

A ti te tocará otra suerte
cuando se aleje la bonanza
y, al mirar en su vientre seco,
querrás ir tras el pan para los tuyos.

Serás como el recién llegado
que busca comida en la basura
y debe dormir bajo los puentes
mientras todo brilla por arriba.

Tú habías perdido la memoria
de esa pasada ciudadanía
que ataba las hambres a su cuello
y el trabajo a la servidumbre.

Pasarás desmedidas privaciones
para lograr empleos miserables
que los nativos del lugar no desean
y tú harás con puntual esmero.

Todos viajamos en un mismo barco
que sube y baja con la marea.
Por el oro nunca te envanezas
pues bien puede faltar mañana.

Sí: ojalá que nunca te suceda.

Призив

Братко,
ти, където и да си,
разтвори юмруците си
и нека никога
в ръцете ти оръжие не влезе,

и сблъсъкът
причина да не става за скъсяване
на разстоянията,

нека само думите
да побеждават в спора.

Нека само думите ти убеждават –
не ударите,
нито пък куршумите,
и нека в теб прорасне

благосклонността.

Invocation

Brother,
wherever you might be,
unclench your fists,
and may there never
be a weapon in your hands again,

may conflict
no longer be your reason
for drawing close,

may only words
arise to win the argument.

May only your words persuade,
not blows or
bullets,
and may benevolence

rise up within you.

Invocación

Hermano,
estés donde estés,
abre los puños
y que no vuelvan
las armas a tus manos,

que la lucha
no insista en acercar
distancias,

que solo las palabras
se levanten y convenzan.

Que convenzan tus palabras,
no los golpes ni las
balas,
y que en ti se agigante

la benevolencia.

Anna Bagriana (Ukraine)

Анна Багряна (Украйна)

Анна Багряна е родена в гр. Фастив, Киевска област, през 1981 г. Завършила е украинска филология в Киевския национален университет „Тарас Шевченко“. Автор е на 7 стихосбирки, 2 сборника с пиеси и 3 романа: „Етимология на кръвта“ (Киев, 2008), „Такава странна любов“ (Киев, 2010) и „Досадникът“ (Киев, 2012); както и на книги с разкази, повести, публицистика и приказки за деца. Нейни пиеси са поставяни в Украйна, САЩ и Македония.

Награди: Международната украинско-немска премия „Олес Гончар“; „Коронация на думата“ (2008); „Смолюск“ за романа „Коронация на кръвта“ (2008); Международната литературна награда „Летящо сребърно перо“ за превода ѝ на книга с поезия от Елисавета Багряна (България, 2009); Литературната награда „Маруся Бек“ за краткия разказ „Зелен борш“ (Канада, 2009); „Григорий Сковорода“; Наградата на Международната медитеранска академия за поетически постижения (Македония – Косово, 2012); Литературната награда „Пантелеймон Кулиш“ за романа „Досадникът“ (2013).

Anna Bagriana was born in 1981, in the city of Fastiv. She has graduated from the Language Institute of the National University of Kyiv “Taras Shevchenko”, with a degree in Ukrainian Language and Literature. Anna Bagriana has published 7 books of poetry, 2 collections of plays and 3 novels: “The Etymology of Blood” (Kyiv, 2008), “Such a Strange Love” (Kyiv, 2010) and “The Pesterer” (Kyiv, 2012). Awards and prizes: the Ukrainian-German International Prize “Oles Honchar”; “Crowning the Word” competition (2008); “Smoloskyp” competition for the novel “The Etymology of Blood” (2008); the “Silver Flying Pen” International Literary Award for the translation of a book of poetry by Elisaveta Bagriana (Bulgaria, 2009); Marusia Beck Literary Prize for the short story “Green Borshch” (WFUWO, Canada, 2009); Grigoriy Skovoroda; the Award of the International Mediterranean Academy (Macedonia, 2012); the “Days of Naim” (“Ditët e Naimit”) International Literary Award for Poetry of Specific Values (Macedonia – Kosovo, 2012); The Panteleymon Kulish Literary Award for the novel “The Pesterer” (2013).

Стиховете са преведени от Димитър Христов

The poems are translated by Zoran Anchevski

РАЗСТОЯНИЯ

Увеличавам разстоянията
от себе си... до дома,
ставам невидима
за врагове и приятели.

Все по-лесно е
да обичам приятелите и враговете,
да се радвам на поздравите
и на проклятията им.
Просто да се радвам.

Най-сетне
не пестя време
за любов –
на големи дистанции
времето губи своите качества,
става невидимо.

Все по-лесно е да бъда.

Все по-тежко е
да се отдалечавам.

DISTANCE

I increase the distance
between me and my home,
I become invisible
for my friends and foes.

I find it easier now
to love my friends and foes,
to find enjoyable their greetings
and their curses.
I do rejoice in them.

So far
I have not regretted the time
I've given to love—
at a great distance
time loses its traits,
becomes invisible.

It's less and less difficult to be.

It's more and more difficult
to increase the distance.

ВІДДАЛЬ

Збільшую відстань
від себе до... дому,
стаючи непомітною
для друзів і ворогів.

Дедалі легше –
любити друзів і ворогів.
Радіти їхнім привітанням.
Їхнім прокльонам.
Просто радіти.

Нарешті
я не шкодную часу
на любов –
на великих дистанціях
час також втрачає свої властивості,
стаючи непомітним.

Дедалі легше – бути.

Дедалі важче –
віддалятися.

КОТВА

Да би било възможно
към своето минало да вържа
котва
и да достигна най-дълбокото на океана,
ни миг не бих се колебала
да я спусна заедно с натрапчивите
спомени
до самото дъно.
Няма
за какво да съжалявам и да се завръщам.

Да би било възможно
към своето настояще да завържа
котва,
за да спра мига
в безграничен океан от щастие,
не бих се колебала.
Имам
какво да задържа.

Любовта е вечно претоварен кораб
или празна лодка без платна,
това е без значение.
Ние плуваме,
докато котвата на радостта и мъката
не стигне
дъното.

ANCHOR

If only I could tie up
my past
to an anchor
and cast it to the bottom
of the deepest of oceans
together with my disquieting
memories –
I wouldn't hesitate a moment.
I have nothing
to regret, nothing to pay for.

If only I could tie up
my present
to an anchor
and stop for a moment
in the boundless ocean of happiness
I wouldn't hesitate a moment.
I have enough
to cherish.

Love is an overcrowded ship
or an empty sailboat,
but it has no meaning for us.
We go on sailing
until the anchor of sadness or joy
does not reach
the bottom.

ЯКІР

Якби можна було –
до свого минулого прив'язати
якір,
і, досягнувши найглибшого океану,
викинути його – разом із
надокучливими спогадами –
на самісіньке дно, –
я ні на мить не вагалася б.
Не маю
за чим шкодувати, що повертати.

Якби можна було
до свого теперішнього прив'язати
якір,
аби спинити мить
у безмежному океані щастя,
я ні на мить не вагалася б.
Маю
що утримувати.

Кохання – це завжди переповнений
пароплав,
або ж – порожній човен без вітрил,
немає значення.
Ми пливемо, допоки якір – радості
чи смутку –
не впаде
на дно.

MOPE

Море – като време:
ту много забавено,
ту забързано в устрема свой.
Море – като жена:
ту хладно и тъжно,
ту горещо и опасно
в своите страсти.
Море – като спасение:
щом го преплуваш,
си вече на другия бряг.
Море – като съвпадение:
неочаквано и неслучайно.
Море – като теб:
разтапям се в тая прегръдка.

SEA

A sea—like time:
once too slow,
then too fast in its flow.
A sea—like a woman:
once cold and sad,
then hot with dangerous desire.
A sea—like salvation:
any moment you can swim across
and climb on the opposite shore.
A sea—like you:
I dissolve in its embrace

MOPE

Море – як час:
то занадто уповільнене,
то надміру прискорене у своєму
плині.
Море – як жінка:
то холодне й сумне,
то гаряче і небезпечне у своїй
пристрасті.
Море – як порятунок:
кожної миті можна переплисти його
і опинитися потойбіч.
Море – як випадок:
несподіване і невідпадкове.
Море – як ти:
розчиняюся у його обіймах.

Dimitris P. Kraniotis (Greece)

Димитрис П. Краниотис (Гърция)

Димитрис П. Краниотис е роден през 1966 г. в Стомио (Лариса) в централна Гърция. Завършил е медицина в Университета „Аристотел“ в Солун. Живее в Лариса и работи като лекар. Автор е на 9 книги с поезия: „Следи“ (1985), „Глинени лица“ (1992), „Измислена линия“ (на гръцки, английски и френски, 2005), „Дюни“ (на френски и румънски, Румъния, 2007), „Ендोगрама“ (2010), „Еда“ (на френски и румънски, Румъния, 2010), „Илюзии“ (на албански, Румъния, 2010), „Оставя гласни“ (на италиански, Италия, 2017) и „Връзка на публично неприличие“ (2018). Главен редактор на международната антология на английски „Световна поезия 2011 г.“ (205 поети от 65 страни). Поезията му е преведена на 25 езика.

Dimitris P. Kraniotis was born in 1966 in Stomio (Larissa) in central Greece. He studied Medicine at the Aristotle University of Thessaloniki. He lives in Larissa and works as a medical doctor. He is the author of 9 poetry books: “Traces” (in Greek, Greece, 1985), “Clay Faces” (in Greek, Greece, 1992), “Fictitious Line” (in Greek, English and French, Greece, 2005), “Dunes” (in French and Romanian, Romania 2007), “Endogram” (in Greek, Greece, 2010), “Edda” (in French & Romanian, Romania, 2010), “Illusions” (in Albanian, Romania, 2010), “Leaves Vowels” (in Italian, Italy, 2017) and “Tie of Public Indecency” (in Greek, 2018). Dimitris P. Kraniotis is also the editor-in-chief of the international anthology in English “World Poetry 2011” (205 poets from 65 countries). His poetry has been translated in 25 languages.

Стиховете са преведени от Вера Иванова

Движение

Ние сме голи сега,
ние надянахме цветовете,
съблечени думи и гласове,
ние сме слепи сега,
ние изпихме светлината,
плувахме в смъртта,
с алкохол и тютюн
в багажа,
ние лъжесвидетелствахме,
забравяйки кои сме,
построихме живота си върху птица
и литнахме отново,
просто се преместихме.

Moving

We're naked now,
we donned the colors,
undressed words and voices,
we're blind now,
we drank the light,
swam in death,
with alcohol and tobacco
in our luggage
we testified falsely,
forgetting who we are
we built our life on a bird
and we flew again,
simply we moved.

Translation:

Vassiliki Rapti and Vladimir Boshovich

Μετακόμιση

Γυμνοί πια,
χρώματα ντυθήκαμε,
λέξεις και φωνές γδύσαμε,
τυφλοί πια,
το φως ήπιαμε,
το θάνατο κολυπήσαμε,
με αλκοόλ και τσιγάρα
στις αποσκευές
ψευδομαρτυρήσαμε,
ποιοι είμαστε ξεχάσαμε,
πάνω σ' ένα πουλί
τη ζωή μας χτίσαμε
και ξαναπετάξαμε,
απλώς μετακομίσαμε.

На покойния поет в неизвестност

(в чест на покойния непубликуван поет)

Добре направено!
Печелиш!
Не трябва да съжаляваш.
Твоите непубликувани стихове
– винаги помни –
не са изгаряни,
не са се огънали
под силата на времето.
Като злато
в почвата
те остават,
те никога не се стопяват.
Те могат да са закъснели,
но ще бъдат дадени
на хората
някой ден,
да предложат своята сладка,
вечна същност.

To the Dead Poet of Obscurity

(In honor of the dead unpublished poet)

Well done!
You have won!
You should not feel sorry.
Your unpublished poems
-always remember-
have not been buried,
haven't bent
under the strength of time.
Like gold
inside the soil
they remain,
they never melt.
They may be late
but they will be given
to their people
someday,
to offer their sweet,
eternal essence.

Translation: Lemonia Mourka

Στον νεκρό ποιητή της αφάνειας

Μπράβο σου.
Νίκησες!
Δεν πρέπει να λυπάσαι.
Τ' ανέκδοτά σου ποιήματα
πάντοτε να θυμάσαι
δεν θάφτηκαν,
δεν λύγισαν
στο πέρασμα του χρόνου.
Σαν το χρυσάφι μες στη γη,
μένουν,
ποτέ δεν λιώνουν.
Θ' αργήσουν,
όμως θα δοθούν
κάποτε στο λαό τους,
να του προσφέρουν
το γλυκό, αθάνατο καρπό τους.

В миг

Ти помете границите,
които погребяха тяхното
познание за теб,
ти разруши собствените си затвори
зад завеси,
възпламенени от
искрата на твоя гняв,
без викове,
без шепоти,
в миг,
толкова просто беше,
ти роди светлината,
когато прегърна
това, което не е казано,
(въпреки че е написано)
в тъмнината.

In a Flash

You violated the borders
which buried their
know thyself,
you destroyed prisons
behind curtains
turned ablaze by
the spark of your anger,
without cries,
without whispers,
in a flash,
that simple it was,
you gave birth to light
when you embraced
what isn't told
(although written)
in darkness.

Άψε σβήσε

Παραβιάσες τα σύνορα
που έθαψαν
το γνώθι σαυτόν,
γκρέμισες φυλακές
πίσω από κουρτίνες
που πυρπόλησε
η σπίθα της οργής σου,
χωρίς ουρλιαχτά,
χωρίς ψιθύρους,
στο άψε σβήσε,
έτσι απλά
γέννησες φως
σαν αγκάλιασες
όσα δεν λέγονται
(μα γράφονται)
στο σκοτάδι.

Translation: Manolis Aligizakis

Dragana Evtimova (Macedonia)

Драгана Евтимова (Македония)

Драгана Евтимова е родена през 1984 г. в Скопие. Завършва Македонска литература и южнославянски литератури със словенски език в Университета „Св. Кирил и Методий“ – Филологически факултет „Блаже Конески“ в Скопие. Автор на четири книги: „Съществуването на динамиката“ (отличена за най-добра поетична книга от Филологическия факултет „Блаже Конески“, 2005), „Аз съм някъде другаде“ (поезия, 2009), „Бележки по спомняне“ (поезия, 2014), „До скоро. Е.“ (епистоларен роман в съавторство с Владимир Лукаш, 2017). Активно превежда от словенски език. Член е на Дружество на писателите на Македония. На български е издаден романът ѝ „До скоро. Е.“ (2018).

Dragana Evtimova was born in 1984 in Skopje, Republic of Macedonia. She has a Master's degree in Macedonian literature and Slavic literature at St. Cyril and Methodius University - the Faculty of Philology "Blaze Koneski", Skopje. Published books: "The Existence of Momentum" (Pthe Prize of the Union of Students in the Faculty of Philology, Skopje, 2005); "I'm Somewhere Else" (Magor, 2009); "Through the Concise Footnotes of Time" (PNV, 2014); "See you soon. E.", (a novel written in collaboration with Vladimir Lukash, 2017). She is a member of the Writers' Association of Macedonia. Her novel „See You Soon. E.“ was published in Bulgarian (2018).

Стиховете са преведени от Елка Димитрова

The poems are translated by Maria Chonova

Хората имат време само за мечтите

Някой внезапно ни приближава
и бавно отваря вратата на нашата
душа
тръгваме
стигаме
отново тръгваме
и също толкова пъти се връщаме

People Only Find Time for Their Dreams

Someone suddenly draws nearer to us
and unhurriedly opens ajar the door of
our soul.
We depart
return
depart again
and arrive as many times as we depart.

Луѓето имаат време само за своите соништа

Некој ненадејно нѝ се приближува
и полека ја отвара вратата од
нашата душа.
одиме
доаѓаме
повторно заминуваме
и исто толку пати се враќаме.

Живот с ограничена употреба

Хората заграждат пространството
около себе си,
издигат стени и огради, строят
граници,
а животът има ограничена употреба.

Има дни, когато старите часовници
пулсират с животите ни
окачени на стените
над главите ни.

Има дни,
когато болката се превръща в тъга,
и тъгата в самотност.
Когато се изпразнят думите,
остава мълчанието.

Има дни,
когато старите ръкописи стоят
върху прашните лавици на
библиотеките.

Низ думите на тези редове,
никога няма точки.

Има дни,
когато шумът в душите ни
е по-силен от мълчанието на деня.
Глъчката на тълпата е часовник
което тиктака с ограничено
ползване
на батерията.

Има самотни очи,
които търсят прибежище
и сънливи лица,
които постоянно спят в нощни
влакове.

Всички странични ефекти се
случват в част от милисекундите.
Има дни, когато сме сами
и нашият дом е далеч.
Тези дни са дни с ограничена
употреба.

Живот со ограничена употреба

Some days
the noise in our souls
is louder than the day's silence.
the crowd's hassle and bustle is a clock
ticking within its limited
battery life.

Some lonely eyes
seeking shelter
and drowsy faces
constantly sleeping on night trains.

All side effects
occur in a fraction of a millisecond.

Some days we are alone
our home is faraway.
those are limited use days.

Луѓето го заградуваат просторот
околу себе,
сидаат сидови и огради,
измислуваат граници,
а животот има ограничена употреба.

Има денови кога старите часовници
ги отчукуваат нашите животи
закачени на сидовите
над нашите глави.

Има денови
кога болката се претвора во тага,
а тагата во осаменост.
Кога ќе се испразнат зборовите,
останува молкот.

Има денови
кога на прашината во библиотеките,
стојат старите ракописи.
Низ зборовите на тие редови,
никогаш нема точки.

Има денови
кога бучавата во нашите души
е погласна од тишината на денот.
Џагорот од толпата е часовник
што отчукува со ограничена
употреба
на батеријата.

Има осамени очи
што бараат засолниште
и сонливи лица
што постојано спијат во нокни
возови.

Сите нус појави
се случуваат во дел од
милисекундите.

Има денови кога сме сами
и нашиот дом е далеку.
Тие денови се денови со ограничена
употреба.

Gabriella Elisha (Israel)

Габриела Елиша (Израел)

Израелската поетеса Габриела Елиша (с псевдоним Ела Бат-Тисон) е родена през 1954 г. Живее и работи в Йерусалим. Автор е на 11 книги с поезия, превежда световна поезия от английски и френски език. Редактира и издава списание за поезия „Балкон“ („Mirpeset“) през 1990–1992. Сега е редактор на онлайн списанието за поезия „Огледало“ („Aspaklarya“): <http://aspaklarya.osher.in>. Пише есета върху отделни стихотворения и поетически книги.

Габриела Елиша е носител на множество международни награди за поезия. Участник е в 4-тото издание на Международния поетически фестивал в Йерусалим, 1997; в 35-ия Международен поетически фестивал в Ротердам, 2004, в 20-ия Международен поетически фестивал „Дни на Наим“ („Ditët e Naimit“) в Македония, 2016.

Учила е библиотекарство, редактиране на художествен текст и чиконг. Работи като редактор за различни издателски къщи.

Gabriella Elisha (with pseudonym Ella Bat-Tsion) is an Israeli poet, born in 1954. She lives and works in Jerusalem, Israel. Gabriella Elisha has published 11 books of poetry and has translated poetry from English (Ryokan, Elsa Gidlow) and French (Robert Desnos, Paul Eluard). In 1990–1992, she worked as an editor of “Balcony” (“Mirpeset”) magazine for poetry. Nowadays, she is the editor of an online poetry magazine named “Mirror” (“Aspaklarya”): <http://aspaklarya.osher.in>. She also sporadically writes short essays on poems and books of poetry.

Gabriella Elisha has been awarded many literary prizes. She has participated in the 4th International Poetry Festival in Jerusalem (Israel), 1997; in the 35th International Poetry Festival in Rotterdam (Netherlands), 2004; and in the 20th International Poetry Festival “Days of Naim” (“Ditët e Naimit”) in Tetovo (Macedonia). She has studied librarianship, editing and chikong, and works as a proofreader for a number of publishing houses.

Стиховете са преведени от Вера Иванова

The poems are translated by the author

Сърцето ми е фенер черен среднощ, непламтящо дърво

Сърцето ми е фенер черен среднощ, непламтящо дърво,
но греба, греба в тъмното и светвам лампата (накрая).
Поезията е вътрешни монолози (и тя е в кавга с мен)
и е виртуална реалност, модел на света,
написана и излята реалност, излята тъга и сън.
Понякога съм дете аутист,
свивам света си и натрапчиво се занимавам с него.
После павирам път и светлината навлиза в душата ми.
(От сега) вътрешните монолози се потапят в малко
светлина –
възнамерявам да съм като Суламит*
(трудно за интерпретация произведение за
взаимодействията:
модифициране на физическата реалност, превръщането
й в символ).

My Heart is a Black Torch Tonight, Unflaming Wood

My heart is a black torch tonight, unflaming wood
But I row and row in the dark, and turn on the light (at last)
Poetry is inner monologues (and it quarrels with me)
And is virtual reality, a model of a world
Written and poured reality, poured sorrow and dream
At times, I am an autistic child
Shrinking my world and dealing with it obsessively
Afterwards, I pave a way, and light enters my soul
(From now) the inner monologues dip in a little light -
I intend to Shulamith
(A hard interpretative work about the interactions:
Modifying a physical reality, turning it into a symbol)

Зърната ми, моите гърди, нозете ми, моите пръсти

Зърната ми, моите гърди, нозете ми,
моите пръсти,
главата ми, моите мисли, разцепена
от мислите си.
Утрото ми, моето трептене, кръвта
ми (моето полутяло),
луната ми е надвесена над моята
глава, подът.
(Вътрешният ми психолог) ключът
за потушаване на моята болка,
хоризонтът ми, моето някъде,
малка моя точка, в моя център, мой
експлозив,
моя книга, моя мечта, моя реалност,
мое ябълково дърво, мой космос,
мой Господ, аз,
мои герои, мои поети, дипломати
и специално мои провали партито
да се превърне в победа.
Глаголи и корени мои, тенденция и
цел,
(частици на) свързване и
отношение, самотност моя.
Повратна точка, мой предел, мой
миг
оттук започва моята пустош
да събера мините си и да ги взривя

на безопасно място.
Запалвам светлината над моята
цялост и пиша стиховете си,
(а) моите болезнени злини, моите
белези,
моята дива тъмнина, размазана
мъгла,
ще вали в моето утре.
Душа моя, самотна ти, ще те заведе
при лекаря си
в моята вила б, емпатията на
(моята) психоложка.
В колежа ми, целостта моя,
моите отношения, които трябва да
бъдат охладени,
отношенията ми, които трябва да
бъдат взривени,
моята психоложка, която трябва да
бъде заменена с котарак,
(защото тя е мъртва за мен).
Плетеният стол и писмото ми,
изхвърлените мои вещи,
изроненият гипс, имената,
яростта ми (която) е толкова
болезнена.
Извиках моите пожарникари,
Покрих се с одеялото си и се обвих.

(И всичките ми желания са
отменени веднага.)
Канали мои и мостове мои,
протегнати ръце мои
Върху покривите (ми) като фигура
на Шагал.
Модел на синагога, модел на храм,
като формата на тялото ми.
Диалектическо напрежение мое,
присъствие мое и желания,
теологически състав мой е написан
сред стените ми,
душата е стъкло, режещо моите
нозе.
Насред епохата ми времето мое е
разполовено.
(Душата е) фламинго мое в клетка
на зоопарк.
Моя кутия от слонова кост
за парчета фантазии
издялана
с нож
за
убийство.

My Nipples, My Breasts, My Legs, My Fingers

My nipples, my breasts, my legs, my fingers
My head, my thoughts, split of my thoughts
My morning, my trembling, my blood (my half-body)
My moon is hung upon my head, the floor
(My inner psychologist) the key for processing my pain
My horizonline, my somewhere
A little point of mine, in my center, explosive of mine
A book of mine, dream of mine, reality of mine
An (apple) tree of mine, cosmos of mine, my Lord, I
Heroes of mine, poets of mine, diplomats
And particularly, failures of mine (in) my party turn into victory
Verbs and roots of mine, tendency and purpose
(Particles of) conjunction and relation, loneliness of mine
Turning point, breaking point of mine
From here my wilderness starts
< 26

All I have learned turns into psychic energy
In order to cross my wilderness
To gather my mines and explode them
In a safe place
I turn on the light upon my entity, and write my poems
(And) my sore evils, my patterns
My wild darkness, aquarelle of fog
It will rain into my tomorrow
My very soul, my solitary one, I will take you to my doctor
In my Villa 6, the empathy of (my) psychologist
In my college, my wholeness,
My relations that should be loosened
My relations that should be exploded
My psychologist who should be exchanged with a torn cat
(Because she is dead for me)
The wicker chair and my letter
My casting, the broken gypsum, the names
My rage (which) has been so painful
I called my firemen
I covered myself with my blanket and wrapped me

(And all my wants are cancelled at once)
Canals of mine and bridges of mine, stretched hands of mine
Upon (my) roofs like a figure of Chagall
A model of a synagogue, a model of a temple, like the shape of my body
Dialectical tension of mine, presence of mine and wants
Theological composition of mine is written among my walls
The psyche is glass of mine cutting my feet
In the middle of my period my time has been bisected
(The psyche is) a flamingo of mine caged in a zoo
An ivory box of mine
For pieces of fantasies
Carved
With a knife
Of
Murder

George Wallace (USA)

Джордж Уолъс (САЩ)

Джордж Уолъс е смятан за един от най-продуктивните поети на нюйоркската сцена днес, той изнася десетки четения всяка година – в Северна Америка, Англия и Европа. Носител е на множество награди, сред които: Наградата за поезия на колежа „Чарлс Уилям“ – „ЧУ Пост Поетри“ (CW Post Poetry), „Поезия на синята светлина“ („Blue Light Poetry“), „Комплект за поезия“ („Poetry Kit“) за най-добра поетическа книга, както и Голямата награда на Международния фестивал за поезия „Дни на Наим“ („Ditet e Naimit“) в Тетово, Македония. През 2018 г. той ще получи Златен медал „Александър Велики“, като така ще стане първият американец, на когото е присъждано това гръцко отличие. Два пъти номиниран за наградата „Пушкарт“ и четири пъти – за Писател на годината на асоциация „Ню Йорк прес“ (NYPA), Джордж Уолъс е обявен за първи поет лауреат на окръг Съфолк, Ню Йорк през 2003 г. и за лауреат на Националния бийт фестивал за 2015 г.

Уолъс е водещ изпълнител в жанра постбийт (Post-Beat), подчертано ориентиран е към перформанса. Автор е на тридесет и една книги. Творби на Уолъс са преведени на повече от двадесет езика. Понастоящем е хоноруван преподавател по английски език в университета „Пайс“ в Манхатън.

George Wallace is regarded as one of the most prolific poets on the New York City scene today, he presents dozens of readings every year throughout North America, England and Europe. He is winner of the CW Post Poetry Prize, Blue Light Poetry Prize, Poetry Kit Best Book Award, and has been named Grand Prize winner at the Ditet e Naimit Internationally Poetry Festival in Tetovo, Macedonia. In 2018 he will be recipient of the Alexander The Great Gold Medal Prize, the first American to win this Greek award.

Two time Pushcart Prize nominee and four-time NYPA Writer of the Year nominee, he was named first Poet Laureate for Suffolk County NY in 2003 and National Beat Festival laureate for 2015.

Wallace is a leading practitioner of the performance-oriented “Post-Beat” genre. He is author of thirty-one chapbooks, including Poppin Johnny (Three Rooms Press ‘09), EOS: Abductor of Men (Three Rooms Press ‘12), Simple Blues with a Few Intangibles (Foothills Press ‘16) and Smashing Rock and Straight as Razors (Blue Light Press ‘17).

Wallace’s work has been translated into over two dozen languages. He is currently an adjunct professor of English at Pace University in Manhattan.

Стиховете са преведени от Елка Димитрова

Главата на Орфей, която плаваше по Еброс

*От въздух думите са сътворени и въздухът е онова, в което
ще се върнат*

Тревър Дадсън

Дотук се стигна, главата ми да се носи по речното течение,
като едва се осмелява да поеме дъх и да издиша, вече не съм
в сърцата на жени или мъже, жени или мъже, или танцуващи
фурии, а само във формата на песен и с лирата ми, плаваща
край мен, божествена загадка е да се даде присъствие на свят,
във който точно присъствие отсъства,

Да възпявам пасбищата и полетата на Тракия, които ме
отминават, докато се нося, да възпявам Менадите с техните
камъни и празните им ръце после, да възпявам студената
светлина на поляните, да укротявам природата и да
опитомявам дивото, да давам глас на скала и дърво, да давам
глас на безмълвните творения от пасбища и гори, да поемам
тяхната мъка и да им я връщам като възхвала,

Преди да падне първият сняг, а това ще рече преди моето тяло
да си отиде завинаги, преди от мен нищо да не е останало
освен глас – глас, който да изпее отсъствието, а аз на свой ред
да бъда поет като въздух и сетне свободно върнат на света,
несъвършен син на земята, чиято песен е мъка, чиято любов е
Евридика, плодородието на земята,

Как бързо всичко отминава, сезони и способности, как бързо,
красотата на песента, силите, въздадени от боговете, мощта
и чародейството, ограниченията и последиците, всичко –
обратно взето, също и това, да бъдете възпети, докато минавам
покрай домовете и полята ви, докато отминавам и пея по пътя
си към Лесбос и морето.

The Head of Orpheus Floating down the Ebro

Words are made of air and it is to air that they will return
Trevor Dadson

It comes down to this, my head floating downriver, daring to take
in air and let it out again, no longer in the hearts of women or
men, women or men or furies dancing, but in the shape of song
alone, and with my lyre floating with me, it is a mystery of the
gods to give presence to the world where presence is absent,

To sing the pastures and the fields of Thrace that pass me as I go,
to sing the Maenaeds with their stones and their bare hands, to
sing the cold light of the glade, calm down nature and tame what
is wild, to give voice to rock and tree, to give voice to the silent
creatures of pasture and forest, to take their grief and give it back
to them as praise,

Before the first snow comes, I mean, before my body is gone
forever, before there is nothing left of me but voice -- voice to sing
away absence, I in my turn taken in, like air, and given back to
the world freely, imperfect son of the earth whose song is grief,
whose love is Eurydice, the fecundity of earth,

How quickly it passes, seasons and sufficiencies, how quickly,
beauty of song, the powers given us by the gods, power and
magic, and the limitations and consequences, all of it, taken back,
this too to be sung as I pass by your homes and fields, as I pass by
singing, on my way to Lesbos and the sea.

Сто години сред маргаритките

Аз съм прост човек улична котка аз не пътувам
ни надалеч, ни току-така, аз не вярвам в чудеса,
роден съм тук и не издържам тестовете ви за
благородство ни мерките ви обичайни за
успех; бутнете ме и ще ви бутна за отплата, затуй ме
оставете
с моя джубокс и бирата ми и ще я караме
съвсем добре; да, тук съм се родил, във град
пристанищен, викаме му рибени глави и валентинки, аз
съм
прост като въже, момче за стръв и за такъми,
моят корпус се жули в дока призори
двигателят ми пени омазнените води – нощем,
когато сънувам, чайка лети сред орлите
и какво, ако вали, аз попивам дъжда като
разсол туршиен, пия го до дъно и шампанско
го зова. Нека си притичват пристанищните плъхове
на воля и аз съм тъй, а вие – толкова ли сте различни,
с обещите по ушите и колежанските си дипломи?
Щом падне нощ, кой притежава звездите?
Наравно духа вятърът за всички, а
вълните принадлежат на оня, който ще отплува
в тях. Зная, липсва ми чувство за хумор, но поне знам
какво
ми липсва; моят образ в огледалото е собственото ми

лице и знам кое какво е, кепенците щом паднат.
Посочете ми
изхода и ще си хвана пътя. Посочете ми точния момент
и ще драсне котката защото времето – то е тела в
движение
а аз съм търпелив човек и човек на действието
– метнете
ме като тухла през градинския зид и ще легна там
сред маргаритките за сто години, ако трябва,
сто години – но ще си намеря еша.

A Hundred Years among the Daisies

I am a simple man an alleycat I do not travel
far or well, I do not believe in miracles,
I was born in this place I do not test well for
generosity or your ordinary measures of
success; push me I will push back, leave me
to my jukebox and my beer and we will get
along just fine; yes I was born here, a harbor
town, we call it fish heads and valentines, I'm
simple as rope, a bait and tackle kind of guy,
my hull chafes against the dock at dawn,
my engine churns oily waters – at night
when I dream, a gull flies among eagles
and if it rains so what, I soak rain up like
pickle brine, I drink it down and call it
champagne. Do wharf rats run with their
own well so do I -- are you so very different
with your earrings or your college degrees?
When midnight comes who owns the stars?
The wind blows equally on all men, and the
waves belong to the man who will sail out into
them. I know I lack humor but I also know what
I lack; the shape of my face in the mirror is my own
face and I know what's what at closing time. Show me
the exit sign I'll be on my way. Show me a good time
and it's go cat go because time is bodies in motion

and I am a patient man and a man of action – throw
me like a brick over a garden wall and I will lie there
among the daisies a hundred years, if necessary,
a hundred years -- but I will find my mate.

Giuseppe Napolitano (Italy)

Джузепе Наполитано (Италия)

Джузепе Наполитано е роден през 1949 г. в Минтурно, Италия. Живее във Формия, работи като културен оператор. Създава книжната поредица „стаята на поета“ („la stanza del poeta“), в която публикуват писатели от Средиземноморието. Организатор е на поетическия фестивал „Гласове от Средиземноморието“ („Voci del Mediterraneo“). Сред последните му книги са: „Лети високо, думо“ („Vola alta, parola“), 2007; „Пътят на Кръста“ („Via Crucis“), 2008; Антология. Стихотворения 1967–2007 (Antologia. Poems 1967–2007), 2008; „Мярката на живота“ („Medida de vida“), 2009; „Дни на Наим“ („Ditët e Naimit“), 2009; „Геният на мястото“ (стихотворения на Н. Сошиа) („Genius loci“), 2009; „Бележничек“ („Quadernetto“), 2010; „В пуск“ („A repentaglio“), 2015; „Семинари по четене“ („Seminari di lettura“), 2015.

Джузепе Наполитано участва в десетки международни фестивали за поезия по света, превеждан е на испански, френски, албански, английски, гръцки, арабски и други езици.

Giuseppe Napolitano was born in Minturno (Italy), in 1949. He lives in Formia, working as cultural operator. He also founded a collection of little books: „la stanza del poeta“ (the poet's room), in which several writers of Mediterranean lands have been printed. He's the organizer of „Voci del Mediterraneo“ poetry Festival in his region: south Latium.

Among his last publishings: Vola alta, parola (2007); Via Crucis (2008); Antologia (poems 1967 – 2007, 2008); Medida de vida (2009); Ditët e Naimit (2009); Genius loci (poems to N. Soscia, 2009); Quadernetto (2010); A repentaglio (2015); Seminari di lettura (2015).

His works have been translated into Spanish, French, Albanian, English, Greek, Arab and other languages.

Стиховете са преведени от Вера Иванова

The poems are translated by Jason R. Forbus

Завръщане в Сет

Белите коне на Камарг
те поздравяват и ароматните
храсталаци
от разлюляни от вятъра треви,
боровете
на „Mas de Suede“ също те
поздравяват
и изкривените обляни от слънце
лозя.

Без теб Сет тъне в тъга
като двете магаренца
на непринудените снимки,
щракнати в прозаичната задуха на
уморителен ден.

Скалистите хълмове те приветстват
и полята, където времето е спряло,
шарените тълпи от туристи
на почивка те посрещат
и ведрите лица на местните хора
в часовете на сиеста в селцата:

това е постоянен въпрос към теб:
къде си, защо не си тук?
Без теб Сет изглежда малко по-тъжен.

Return to Sète

The white horses of the Camargue
greet you and the fragrant garigue
of wind-swept grasses, the pines
of the "Mas de Suède" also greet you
and the contorted sun-drenched vines

Without you Sète is cloaked in sadness
like the two little donkeys
in the candid photographs
taken in the unpoetic mugginess of a
tiring day

Rugged hills greet you
and fields where time is suspended
the hordes of vacationing
multihued tourists greet you
and the serene faces of the locals
at siesta time in the small villages:

it is a continual addressing to you:
where are you why aren't you here?
without you Sète seems a little sadder

Ritorno a Sète

Ti salutano i bianchi cavalli
di Camargue e la garriga odorosa
di erbe nel vento, ti salutano
i pini del "Mas de Suède"
e le vigne contorte nel sole

Senza te Sète ha un'aria un po' triste
– come quella dei due somarelli
fotografati a sorpresa nell'afa
impoetica di un giorno che stanca

Ti salutano brulle colline
e campagne ove il tempo è sospeso,
ti salutano le frotte in vacanza
dei turisti multicolori
e le facce serene dei paesani
nella siesta dei borghi:

è un continuo rivolgersi a te:
dove sei perché non ci sei?
senza te Sète ha l'aria più triste.

Една последна цигара

Скъпи Микеле – както веднъж
някой написа –
казваш, че си загубил
малко живот и нещо повече:
помисли
колко красиво е и ще бъде да
загубиш
отново, за да намериш в края на
друга житейска пътека слънцето
(е, не непременно утрешната зора)
да топли тези студени дни
и да дава сила на тези, които се
чувстват изцедени.

Скъпи Микеле – бих искал да
заплача
с теб, но ти не плачеш сега,
въпреки че трябва да признаеш
загубата
на карти и (за нещастие)
малко в любовта (но хората казват
друго),
докато хващаш пеперуди и харчиш
също понякога стотинки
за сандвич или за малко вероятната
последна
цигара, което ще бъде твой успех.

Тогава се смея сърдечно с теб
и се връщам към времената, когато
давахме
нещо, което мислехме за дадено,
и когато изчезнеше, ние оставахме
сериозни
и знаехме, че от тези моменти
винаги излизахме със съзнанието
(неизбежно) кои трябва да бъдем
– като се изкатервахме до доброто,
истинския вид,
разкрито накрая в разтворена ръка.

A Michele Lepore

Then I laugh heartily with you
going back to all the times we gave
something we had for granted
and when it vanished we kept a
straight face
and we knew that from those moments
we always came out aware of being
(inevitably) who we had to be
– as we climbed up to goodness, the
true kind
revealed at last in a stretched hand

Caro Michele – come scrisse una volta
qualcuna – che ti sei perso dici
un po' di vita e un po' di più – rifletti
su quanto è bello e sarà bello perdere
ancora per avere in fondo al vicolo
di un'altra vita il sole (oddio non quello
dell'avvenire necessariamente...)
che riscalda le giornate anche se fredde
che dà forza a chi non se ne sente più
Caro Michele – mi vorrei mettere a
piangere
insieme a te ma tu non piangi adesso
malgrado riconosca di aver perso
al gioco e pure un po'
(malauguratamente)
in amore (nonostante si dica il
contrario)
acchiappando farfalle e sprecando
i centesimi a volte anche quelli
per un panino o l'improbabile ultima
sigaretta che segnasse un tuo
traguardo

Allora insieme a te rido di cuore
ripensando a quante volte abbiamo
avuto
la certezza di un possesso poi svanito –
e ce ne siamo fatti belli in faccia al
mondo
e sapevamo che da quei momenti
uscivamo sempre consapevoli di essere
(inevitabilmente) chi si doveva essere
– nella scalata al bene quello vero
da scoprire infine in una mano tesa

Laure Cambau (France)

Лор Камбю (Франция)

Лор Камбю е пианистка и поетеса, живее в Париж. Участвала е в няколко международни фестивала: „Фестивал на международната поезия от три реки“; „Поетическа среща на латинския свят на Морелия“; Мексикански панаир на книгата; „Стружки вечери“; Тетовския фестивал „Дни на Наим“; „Международни поетически срещи в Дакар“; Фестивал на поезията в Нови Сад – както и в различни поетически събития във Франция и чужбина.

Лор Камбю е публикувала няколко поетически книги, сред които: „Лунатични булеварди“, 1998, „Дом във ваната“, „Облаци от обикновени времена“, 2001; „Латифа, малкото момиченце, което плачеше думи“, музикална приказка с музика от Р. Геню, 2000; „И върхът на ангелите“, 2005; „Ножът в презгърдката“, 2007. За своята последна книга – „Писма до небесния гангстер, следван от Бяла без бяло“, изд. „Амонди“, 2010, тя получава наградата „Понсетон“ на Обществото на писателите, както и призове „Симон Ландри“ и „Найжи Нахман“ (2015). Лор Камбю преподава вокално аккомпаниране в Консерваторията в Париж. През 2010 г. тя записва диск с романтическа музика за обой и пиано.

Стиховете са преведени от Вера Иванова

Laure Cambau is a pianist and poet who lives in Paris. She has participated in several festivals around the world, such as “Festival of the International Poetry from 3 Rivers”; “Poetry Meetings of the Latin World of Morelia”; the Book Fair of Mexico; Struga Nights in Macedonia; Tetovo Festival “Days of Naim”; “International Poetry Meetings of Dakar”; “Festival of Poetry” in Novi-Sad, Serbia. She has also participated in many poetry events both in France and abroad.

Laure Cambau has published several books of poetry, among them: “Lunatic Bulevards”, 1998; “Home in the Bath”; “Clouds of Ordinary Time”, 2001; “Latifa, the Little Girl Who Cried Words”; “And the Tip of the Angels”, 2005; “The Knife in the Embrace”, 2007. For her last book – “Letters to Heavenly Thug Followed by White without White”, 2010, she was awarded the “Poncetton” prize of the Society of Men of Letters, as well as the “Simone Landry” and “Naji Nahman” awards (2015).

Laure Cambau holds a teaching position as vocal accompanist at Paris Conservatory, in the class of Leontina Vaduva. In 2010, she recorded a disk of romantic music for Piano and Oboe.

The poems are translated by Zoe Skoulding

* * *

Да спиш далеч от пламъка
да забравиш камъчето на плътта
хоризонтална молитва
ролки в ореола
да говориш на уличните фенери
да се довериш на златните рибки
да угасиш дърветата
да забравиш човешките оръдия
сълзи във вътрешността
ухаещи на носталгия
да изчезнеш
далеч от острието, далеч от звяра
и завинаги
да се съединиш с ангела-пазител
на влюбените момичета

* * *

To sleep far from the flame
to forget flesh stone
horizontal prayer,
curlers in the halo
to speak to streetlights
to confide in goldfish
to snuff out the trees
to forget man tool
tears in entrails
fragrant with nostalgia
to disappear
far from the blade far from the animal
and for ever
to be united with the guardian angel
of love-struck girls

* * *

Dormir loin de la flamme
oublier chair caillou
prière horizontale,
des bigoudis sur l'auréole
parler aux réverbères
se confier aux poissons rouges
éteindre les arbres
oublier l'homme outil
des larmes dans les entrailles
parfumées à l'absent
disparaître
loin de la lame loin de la bête
et pour jamais
s'unir à l'ange gardien
pour filles en vrac

* * *

При сливането на сетивата и езика
обуваш чорапи на дърветата
скриваш с шапка пола на статуите
и обличаш в думи вътрешните
пеперуди

* * *

At the confluence of senses and tongue
you put socks on trees
a hat on the sexes of statues
and words on inner butterflies

* * *

Au confluent des sens et de la langue
tu mets des chaussettes aux arbres
un bonnet au sexe des statues
et des mots sur les papillons de
l'intérieur

Изкупление чрез екстаз

Твоята стая е остров
в река от греяно вино,
последна следа от вика за
изкупление...

Схрусках татуировката на рамото ти
потта от костите и вълните
погълнах целия твой оргазъм
на яйцата в червено мастило
смесих ги всички тях
във вътрешността на ума си
тялото ти не ще се побере в главата
ми
но нека твоето дърво скрие
треската ми

Redemption through Ecstasy

Your room is an island
on a river of mulled wine
last vestige of the cry of redemption...
I crunched the tattoo from your
shoulder
sweat from bones and waters
swallowed whole your orgasm
red-ink eggs
mixed them all
in the viscera of my brain
your body will not fit in my head
but may your tree conceal my fever

La rédemption par l'extase

Ta chambre est une île
sur un fleuve de vin chaud
dernier vestige du cri de rédemption...
J'ai croqué le tatouage de ton épaule
de la sueur des os et des ondes
gobé ta petite mort
des œufs à l'encre rouge
mélangé le tout
dans les viscères de mon cerveau
ton corps ne tient pas dans ma tête
mais que ton arbre cache ma fièvre

Milosava Pavlovich (Serbia)

Милосава Павлович (Сърбия)

Милосава Павлович (1958) е завършила университета Сингидунум в Белград, Филологически факултет, специалност „Литература и теория на литературата“; а също и Факултета за медии и комуникация.

Милосава Павлович е автор на следните книги с поезия: „Играчът“ (Литературен клуб „Панчево и Панчевач“, 1983), „Играта“ (ИК „Чигоя принт“, Белград, 2012). Участва като автор и в поетическия сборник „Стихове с криле и приятели“, издаден от Литературната асоциация на Сърбия и Гражданско общество „Амарант“ през 2016 г. В началото на 2018 се очаква да излезе новата ѝ книга със стихотворения, която ще бъде издадена от ИК „Чигоя принт“, Белград. Милосава Павлович е участвала в множество литературни фестивали в Сърбия и региона, както и в чужбина.

Милосава Павлович е член на Международната писателска асоциация на Сърбия, на Асоциацията на писателите от Войводина, на Асоциацията на писателите и преводачите от Панчево, на асоциацията „Поети на света“, на Асоциация на художниците „Арте“ и на Асоциацията на независимите журналисти на Сърбия.

Стиховете са преведени от Елка Димитрова

Milosava Pavlovich (1958) has graduated from the Singidunum University in Belgrade, the Faculty of Philology, Department of Literature and Literary Theory; and the Faculty of Media and Communications.

Milosava Pavlovich has published the following poetry books: “The Player” (“Panchevo and Panchevach” Literary Club, 1983), “The Game” (Chigoya Print Belgrade, 2012). As an author, she also participated in the collection of poetry “Poems with Wings and Friends”, published by the Literary Association of Serbia and the Amarant Civil Society in 2016. In the beginning of 2018, her new book of poems is supposed to be issued by Chigoya Print Belgrade. Milosava Pavlovich has taken part in many literary festivals and presentations in Serbia and the region, as well as abroad.

Milosava Pavlovich is a member of the National Writers’ Association of Serbia, the Association of Voyvodina Writers, the Association of Panchevo Writers and Translators, “Poets of the World” Association, “Arte” Association of Artists, and the Association of the Independent Journalists of Serbia.

She lives in Panchevo, Serbia.

The poems are translated by Alexandra Pavlovich

Покупка

Ще си купя куче
ще си купя любов

Край на чакането,
надеждите, търсенето

Ще стана кучкар
всички кучета махат с опашчици

Предполагам
и аз ще успея да отгледам някое

Ще заприличам и аз
на моето куче

Shopping

I will buy a dog
I will buy love

No more waiting,
hoping, searching

I will become a dog person
all of them wave their little tail

I guess
I'll grow one too

I will as well resemble
my dog

Kupovina

Kupiću psa
Kupiću ljubav

Ništa od čekanja
nadanja, traženja

Postaću kučkar
Svi oni mašu repićem

Valjda će i meni
da izraste

Ličiću i ja
na svog psa

Диета

Гладна съм!

Гладна за сладко, солено, лютиво,
горчиво.

Хрупкаво, креместо, твърдо, за
пиене.

Пълня си тялото, пълня душата си.
Докато утолявам един от нагоните.

Говоря си с Фройд и със Юнг си
говоря
докато снова из коридорите
болнични.

Болно е тялото ми от напълняване.
А вероятно душата ми – също.
Нея лекувам сама.

Къде ли е грешката?
В други нагони които
преименувам и пращам в устата?

Кой знае, странни са хората.
Диета ми трябва,
това се разбира.

Аз обаче съм гладна
даже докато пиша това.

Няма да стана.
Не, не.

Диета!
Пиши, Милосава, пиши...

Diet

I am hungry!

Hungry for sweet, salty, spicy, bitter.
Crunchy, creamy, hard, potable.

I fill my body and soul.
Satisfying one of my urges.

I speak to Freud and Jung
while I walk around hospital corridors.

My body is sick from fat.
Most probably my soul too.
I cure it on my own.

But where is the catch?
In other urges
Which I renamed and sent into the
mouth?

Who knows, people are very strange.
I must go on a diet,
That's clear.

Dijeta

But I am hungry
even as I write this.

I won't get up.
No, no.

Diet!
Write, Milosava, write...

Gladna sam!

Gladna slatkog, slanog, ljutog, gorkog.
Hrskavog, kremastog, čvrstog, pitkog.

Punim svoje telo i dušu.
Hranim jedan od nagona.

Razgovaram sa Frojdom i Jungom
dok šetam po savetu lekara opšte
prakse.

Telo mi je bolesno od debljine.
Verovatno i duša.
Nju sama lečim.

Gde je kvar?
U drugim nagonima
koje sam prepakovala u usta?

Ko će znati, čovek je čudo.
Moram na dijetu,
jasno je.

A gladna sam
i dok ovo pišem.

Neću ustati.
Ne, ne.

Dijeta!
Piši, Milosava, piši...

Nicole Barriere (France)

Никол Барие (Франция)

Никол Барие е писателка и преводачка. Директор е на поредицата „Тонично ударение“ на издателство „Л'Арматон“ и на асоциацията „Стихотворения от казана“ в Сент-Етиен. Член е на Обществото на писателите, Дома на писателите и Международната асоциация на литературните критици. Активно ангажирана с проблемите на жените и мира, Никол Барие е основоположник на инициативата за мир, която през 2001 г. издига призив към поетите от целия свят: „1001 стихотворения за мира и демокрацията в Афганистан“. Защищава каузата на франкофонията и на застрашените езици и култури. Участва в журирането на международните фестивали „Антонио Викарио“ в Италия, „Три реки“ в Канада и „Симон Ландри“ във Франция.

Награди: Голямата европейска награда от фестивала „Изток – Запад“, Румъния, 2010; Награда за женска поезия „Симон Ландри“, Франция, 2011; Почетна награда за цялостни постижения, Либия, 2011; Награда за поезия от Международния фестивал „Дон Луиджи Ди Лиегро“, Италия, 2014; Награда за поезия „Менада“ от Международния фестивал „Дни на Наим“, Македония, 2016.

Стиховете са преведени от Вера Иванова

Nicole Barriere is a French poet, writer and translator. She is the director of “Accent Tonique” collection of L’Harmattan Publisher and of the Association „The Cauldron Poems“, Saint-Etienne. Nicole Barriere is a member of the Society of Men of Letters (Société des Gens de Lettres), the House of Writers and the International Association of Literary Critics.

Being actively engaged with the problems of women and peace, Nicole Barriere launched the peace initiative which in 2001 raised a call to the poets from around the world: “1001 poems for peace and democracy in Afghanistan“. She is a defender of Francophony and endangered languages and cultures.

Nicole Barriere is a part of the international juries of the following festivals: “Antonio Viccario” (Italy), “Three Rivers” (Canada) and “Simone Landry” (France).

Literary awards: European Grand Prix of the “East – West” Festival, Romania, 2010; “Simone Landry” Prize for Female Poetry, France, 2011; Honorary Award for Lifetime Achievement, Lebanon, 2011; International Poetry Prize “Don Luigi Di Liegro”, Italy, 2014; the Poetry Prize “Menada” of “Days of Naim” (“Ditët e Naimit”) festival, Macedonia, 2016.

The poems are translated by Helene Stafford

Заточение

Стиснал ме е трън,
не ми дава да забравя
ризата на мъртвите
в тялото на думите.
Дърветата на пътя,
призраци, които няма да се върнат
да ядат през нощта
клонче от къпина.
Смъртта става градина,
аз те мислех за горска поляна,
ето те сред сплетените клонки
на голямата тъга на смъртта,
нашата скорошна майка.
Птиците на лъжите
сред мъртвите
на гладната земя.
Както трепти думата, така трепти
звукът,
и както птиците в чужда страна
си отиват от пътя, заминават си с
мъртвите.

Exile

A thorn holds me tight
Stopping me from forgetting
The shirt of the dead
In the body of words
The trees of the way
Ghosts who don't come back
To eat of the night
A branch of bramble
Death becomes a garden
I thought you were a clearing
Here you are in between intertwined
branches
In the great sorrow of death
Our soon-to-be mother
The birds of lies
Among the dead
Of the hungry earth.
As tremble the word, so too tremble
The sound
And like birds in a foreign land
On the way off they go, walking with
the dead.

Exil

une épine me serre
m'empêchant d'oublier
la chemise des morts
dans le corps des mots
les arbres du chemin
revenants sans retour
à manger de la nuit
une branche de ronce
la mort se fait jardin
je te croyais clairière
te voilà entre branches mêlées
dans le grand chagrin de la mort
notre mère à venir
les oiseaux du mentir
parmi les trépassés
de la terre affamée.
Comme tremblent les mots, que
tremble aussi le son
et comme les oiseaux en pays étranger
sur le chemin s'en vont et marchent
avec les morts.

Жена

Жена-кора от дърво, копнеж да се
завърне
към най-първата дума от
растителната азбука.
Жена-пепел, гъстотата на думите,
изработени от земята.
Жена-вълна, отражение на скалата,
сътворена от сричките в блестящата
коприна от колебливи заекващи.
Жена-рождение, пяна,
където гнезди птицата в гневния
ден на боговете.
Жена-облак, морско вълнение от
буреносни облаци
в пространството, зачервено от
предложения.
Жена-фея, ръка, положена върху
страданията на света,
пазеща нашите сънища.
Жена-пламък, слаб като светлите
отворени крила на въздишка,
издадена от нежна милувка.
Жена-светкавица, звезда на
надеждата
на първото чуто изречение на
любимия,

до космическата прегръдка.
Жена-светлина, прозрачен седеф на
воала,
на сватбените празненства на
континента,
чак до подобие на телата.
Жена-справедливост, пласт върху
пласт лица,
между везните и меча, която вика за
равенство.
Жена-музика, течаща вода, носена
до несвършващия край на света,
хорът на Афродита от песните за
солидарността.
Жена, облечена в голото изящество
на своята тишина,
която носи дълбоко врязани в
тялото рани
от думите на свобода.

Woman

Woman bark of tree, a longing to
return to the very first
Word of the plant alphabet
Woman ash, the thickness of words
Worked by the earth
Woman wave, reflection of the rock
made of syllables
In the shimmering silk of hesitant
stammers
Woman birth, foam where nestles
The bird on the wrathful day of the
gods
Woman cloud, the swell of cumulus
In the space reddened by proposals
Woman fairy, a hand laid on the
anguish of
The world, guarding our sleeping
Woman flame, like the blond open
wings
Of a sigh freed by a gentle caress
Woman lightning, star of the hope of
the first heard sentence
Of the loved one, until the cosmic
embrace
Woman light, transparent shell of the
Veil, on the continent of wedding

celebrations until
The bodies are alike
Woman justice, layer upon layer of
faces
Between scales and sword, who shout
for equality
Woman music, flowing water carried
to the
Unending end of the world, Aphrodite
choir of the songs of
Solidarity
Woman clad of the naked grace of her
silence
which carries in the words of skin-
deep wounds
freedom

Femme

Femme-écorce, envie de retourner au
premier mot d'un alphabet végétal
Femme-cendre, l'épaisseur des mots
que travaille la terre
Femme-vague, reflet du rocher
des syllabes dans la moire des
balbutiements
Femme-naissance, l'écume où niche
l'oiseau un jour de colère des dieux
Femme- nuage, la houle des cumulus
dans l'espace rouge des déclarations
Femme-fée, la main posée sur
l'angoisse du monde, veilleuse des
endormissements
Femme-flamme, déliée comme les ailes
blondes d'un soupir quand la caresse
la délivre
Femme-éclair, l'étoile d'espérer la
première phrase de l'aimé jusqu'à
l'enlacement cosmique.
Femme-lumière, la nacre transparente
du voile, dans le continent des noces
jusqu'à la ressemblance des corps
Femme-justice, palimpseste des
visages entre balance et glaive, qui
crient l'égalité

Femme-musique, onde portée à l'infini
du monde, chœur Aphrodite des chants
de solidarité.
Femme de la grâce nue de son silence
à la peau blessée des mots qui
contiennent la liberté.

Niculina Oprea (Romania)

Никулина Опреа (Румъния)

Никулина Опреа (1957) е писателка и преводачка. Завършва право. Членува в Съюза на румънските писатели и ПЕН, Турция. Живее в Букурещ. Нейни стихове са преведени на френски, английски, немски, испански, турски, полски, арабски, сръбски, албански, китайски, японски, телугу и др. езици. Книги с поезия: „Във водите на Ахерон“, 1994; „Преминаване“, 1996; „Под тиранията на тишината“, 2000; „Литании на рѣба на паметта“, 2002; „През лятото ще бъдеш същата“, 2004; „Почти черно“, 2004; „Нашият живот и животът на другите“, 2008; „Корени през прага“, 2016.

Международни фестивали: Световен конгрес на поетите, Израел, 2012; Конгрес на поетите, Гърция, 2011; Международен литературен фестивал – Орду, Турция, 2010; Международни литературни дни – Акяка, Турция, 2010; Международен поетически фестивал – Париж, Франция, 2009; Международен поетически фестивал „Стихотворен Истанбул“, Турция, 2008.

Награди: „AD-VISUM“, Баия Маре, 2005; „Нааман“, Либия, 2011; Награда „Дионисос Соломос“, Гърция, 2011; Медал за постижения в поезията и Диплома от 22-рия конгрес на поетите, Лариса, Гърция, 2011; „Поет на годината“, Албания, 2015.

Niculina OPREA is a poet, translator and essayist. She was born in 1957 in Melinesti and graduated Law. She is a member of the Romanian Writers' Union and PEN, Turkey. Niculina Oprea lives in Bucharest. Her poems are translated in French, English, German, Spanish, Turkish, Polish, Arab, Serbian, Albanian, Chinese, Japanese and Telugu, etc.

Poetry books: *In Acheron's Waters*, 1994; *The Passage*, 1996; *Under the Tyranny of Silence*, 2000; *Litanies at the Edge of the Memory*, 2002; *Next Summer You Will Be the Same*, 2004; *Almost Black*, 2004; *Our Lives and The Lives of Others*, 2008; *Roots over Thresholds*, 2016.

International Festivals: *World Poets' Congress*, Kfar Saba, Israel, 2012; *Poets' Congress*, Larissa, Greece, 2011; *International Literary Festival*, Ordu, Turkey, 2010; *International Literary Days*, Akyaka, Turkey, 2010; *International Poetry Festival*, Paris, France, 2009; *International Poetry Festival "Şiir Istanbul"*, Istanbul, Turkey, 2008; *International Poetry Festival*, Paris, France, 2007.

Awards: „AD-VISUM“, Baia Mare, 2005; „Naaman“, Lebanon, 2011; „Dionysos Solomos“, Larissa, Greece, 2011; Medal for Excellency in Poetry and a Diploma, The 22nd Poets Congress. Larissa, Greece 2011; „The Poet of the Year“, Albania, 2015.

Тъмницата на славея

Паякът
извива пируети върху сенките на
съня.
Над него
хоризонтите плетат магии.

Сенките ни,
прожектирани на тавана по
часовниковата стрелка,
се огъват в арки
към ръба на детството.

Кръгът, в който първо се стъмва,
е тъмницата на славея.

Следвам хода на времето
през същата сфера.

Съзвучията на живота
трябва да избягат от застоя.

Сутрин тъпанчетата
долавят звуците
на огъващи се арки.

The Nightingale`s Night-Hole

The spider
makes pirouettes on the shadows of
the sleep,
above it,
horizons interweave the spells.

Our shadows
projected clockwise on the top
are arching
towards the edge of childhood.

The circle in which it sooner gets dark
is the nightingale`s night-hole.

I`m following the passing of time
through the same sphere.

The harmonies of life
are looking for escape from slowness.

The morning ear drums
unravel the sounds
of the round arches bending.

Temnița privighetorii

Păianjenul
face piruete pe umbrele somnului.
Deasupra lui
orizonturile împletesc descântece.

Umbrele noastre
proiectate în vârful acelor de ceasornic
se apleacă
spre marginea copilăriei.

Cercul în care s-a înnoptat prea
devreme
este temnița privighetorii.

Scurgerea timpului
o urmăresc prin aceeași sferă.

Acordurile vieții
înceп să evadeze din încetineală.

Timpanele dimineților
deslușesc sunetele
din curbura arcelor de cerc.

Животът на другите и нашият живот

Ни страстта,
ни ереста,
ни брачната халка, врязана в плътта,
дълбоко,

ни агломерацията на короната и
храмовете
могат да отнемат радостта от онези
мигове, когато
споделих кръвта си – в раждането –
с дъщерите си.

Храмът вътре в мен се срина.

Само божество могло би
да ме въздигне от сянката на тялото
пред очите
на изкусния жонгльор, който премята
от една страна на друга лъжата с лик
на принцеса,

любов със вкус на пепел,
думи, по-студени от опашката на
гушер.

Искам с фина гъба да изтрия паметта
си, Господи,
но някой продължава да ми отнема
гъбата.

Живее с тази вяра постоянно.
Собственият ми живот зависи
от прозрачността на унижението.

Пълно примирение.

Прокажен съм и спомен – като
вълчица,
която чака да роди...

Спокойствието ще лети към други
вечери.

От непредсказуеми тъгли избликнали,
неназовими извори ще изгасят
жаждата на прахта, която ще съм
станала.

Когато дойде той,
ще го посрещне сянката на булката,
която бях,

и ще открие капана, в който смесвах
живота на другите с нашия живот.

The Lives of the Others

Not the passion,
nor the heresy,
nor the wedding ring incised into the
flesh, deep down,

nor the agglomeration between the
crown and temples
can remove the moment's joy
to share, at birth, the blood
with my daughters.

The church within has fallen down.

Only a divinity can rise me
from the body's shadow under the eyes
of the ingenious juggler who juggles
from one side to another the lie with a
face
of a princess,

love which tastes of ashes,
words colder than a lizard's tail.

I want to sponge out my memory, God,
but somebody keeps stealing the fine
sponge from me.

and Our Lives

I breathe all the way this religion.
My own life is hanging
on the humiliation's lucidity.

Total resignation,

leprous sleep and memory as a she-wolf
waiting to give birth...

Serenity will fly to other evenings.

From unimaginable angles,
inconceivable springs will quench the
thirst of dust
that I shall be.

When he will come,
he'll find the shadow of the bride I was,

he'll find the trap in which I mixed
the lives of others with the lives of ours.

Viețile altora și viețile noastre

Nu patima,
nu erezia,
nici verigheta intrată în carne, adânc,
nici aglomerarea dintre creștet și tâmplă
nu poate îndepărta bucuria clipei
de a împărți, la naștere, sângele
cu fiicele mele.

S-a prăbușit biserica din mine.

Doar o divinitate mă poate ridica
din umbra trupului sub privirile
iscusiților jongleri care trec
dintr-o parte în alta minciuna cu chip
de prințesă,

iubirea cu gust de cenușă,

cuvintele mai reci decât coada șopârlei.

Vreau să-mi șterg memoria, doamne,
dar cineva îmi tot fură buretele fin.

Respir această religie până la capăt.
Propria mea viață atârână
de luciditatea umilințelor.

O resemnare totală.

Un somn leproș și memoria ca o
lupoaică
ce așteaptă să fete...

Pentru alte amiezi va flutura
seninătatea.

Din unghiuri nebănuite,
nebănuite izvoare vor stinge
setea pulberii care voi fi.

Când el va veni
va găsi umbra miresei celei care am fost,
va găsi capcana în care am amestecat
viețile altora cu viețile noastre.

Poul Lynggaard Damgaard (Denmark)

Пол Лингаард Дамгаард (Дания)

Пол Лингаард Дамгаард е роден на 24 декември 1977 г. в Рандерс, но израства в Одер, а понастоящем живее в Аархус, Дания. Завършил е специалност „Обществено образование“ и работи като преподавател по датски език и визуални изкуства.

От 2012 г. Пол Лингаард Дамгаард се изявява като поет, свързан с Центъра за литература в Аархус (Аархус, Дания, заедно с Пафос, Кипър, е Европейска столица на културата през 2017 г.)

Стихотворения на Пол Дамгаард Лингаард са публикувани в няколко скандинавски антологии и датски сборника с поезия. Участвал е в Международния поетически фестивал „Дни на Наим“ (“Ditët e Naimit”) – 2017 в Тетово, Македония. Поезията му съдържа фрагментарни образи, шрихиращи различни възприятия и чувства. Съновидения на града и мисълта.

Poul Lynggaard Damgaard was born on December 24, 1977 in Randers, but he grew in Odder and nowadays he lives in Aarhus, Denmark. He has Bachelor degree in Social Education and works as a teacher of Danish language and visual arts.

Since 2012, Poul Lynggaard Damgaard has been performing as a poet connected to Aarhus Centre for Literature. (Aarhus, Denmark, together with Pafos, Cyprus, was a European Capital of Culture in 2017.)

Poul Lynggaard Damgaard's poems are printed in several Scandinavian anthologies and Danish poetry collections. He has participated in the International Poetry Festival “Days of Naim” (“Ditët e Naimit”) – 2017, which took place in Tetovo, Macedonia. His poetry contains fragmentary images that stroking various perceptions and feelings. Dreamscapes of town and mind.

Стиховете са преведени от Вера Иванова

The poems are translated by Rikke Kirchheiner

Скъпи граде,

Искам да ти разкажа за пропастта между къщите и начина, по който прозорците са отвъд всичко. Знаеш ли нещо за това? Знаеш ли начина, по който кварталите са държани изкъсо чрез твоето съзнание, а групи хора изникват по покрайнините на района? Не съм сигурна, че го знаеш. Понякога ципът на балтона ти е долу на магистралата, а ти обръщаш гръб, събличаш палтото си, скачаш във водата и отплуваш. Блясъкът на дългата ти мокра коса е светлината на нощното осветено пространство. На ъгъла на главния път, където стоеше занемарената къща без прозорци, е поставена будка, където бездните и спомените на сградите се продават на посетителите. Дали това беше наистина твойт непознат брат или беше точно ти, когато погледнах в очите право там?

С най-добри пожелания,
Една къща

Dear City,

I want to tell about the gap between houses and the way the windows are beyond everything. Do you know anything about that? Do you know the way neighbourhoods have been pulled on a string through your consciousness, and the groups of people emerge on the fringe of an area? I am not sure you do. Sometimes the zip of your coat is a downhill highway and you turn your back, you throw your coat off, jump into the water and swim away. The shining of your long wet hair is the light of the night's illuminated space. On the corner of the main road where the neglected house without windows used to be, a booth has been placed, where the gaps and the buildings memories are being sold to visitors. Was it really your unknown brother, or was it just you, I looked into the eyes right there?

Best regards,
a house

Kære By

Jeg vil fortælle om husenes mellemrum, og den måde vinduerne er udenfor alting. Kender du noget til det? Og kender du til den måde bydelene er trukket på en snor gennem bevidstheden, og den måde grupper af mennesker opstår i en dialog på kanten af et område? Jeg er nemlig ikke sikker på, at du gør, for nogle gange er lynlåsen i din frakke en nedlynet motorvej, og du vender ryggen til. Du kaster frakken fra dig, springer i vandet, og svømmer væk. Det glinsende i dit lange våde hår er lyset fra nattens oplyste rum. På hjørnet ud til hovedvejen, hvor det forsømte hus uden vinduer lå før, er der blevet opstillet en bod, hvor husenes mellemrum og deres minder sælges til besøgende. Og var det virkelig din ukendte bror, eller var det bare dig, jeg så i øjnene dér?

Kærlig hilsen
et hus

Улицата

Следваме те през тълпата.
Пътища се пресичат безбройно в
ума ти.
Ти продължаваш напред.
Анонимното лице не е погрешна
съдба.
Вибриращо прикритие на твоя
поглед.
Ти продължаваш напред.
Твоето състояние се претегля на
везни.
Ти вървиш сяпо в правилната вяра.
Ти продължаваш напред.
Мигащи лъчи покриват гледката ти.
Никой не може да те разпознае като
те види.
Ти продължаваш напред.
Погледът е безлюден.
Трябва да вървиш в тази посока.
Ти продължаваш напред.
Ще бъдеш разпознат
от другата страна на улицата.
Визуалност без идентичност.
Ти продължаваш напред.
Аз излизам на улицата.

Defense of the Street

We follow you through the crowd.
Roads are crossed countless times in
your mind.
You move on.
Anonymous face is not an erroneous
destiny.
A vibrating covering of your vision.
You move on.
Your condition is weighed in weighing
scales.
You walk blindly in the right faith.
You move on.
Blinking beams cover your view.
Nobody can distinguish you from the
seeing.
You move on.
The eye is deserted.
In that direction you must go.
You move on.
You will be recognized
from the other side of the street.
Visuality without identity.
You move on.
I'm going out on the street.

Gadens forsvar

Vi følger dig gennem
menneskemængden.
Veje krydses utallige gange i dit sind.
Du går videre.
Anonymt ansigt er ikke en fejlagtig
skæbne.
En vibrerende tildækning af dit syn.
Du går videre.
Din tilstand vejes i vægtskåle.
Du vandrer blindt i den rette tro.
Du går videre.
Blinkende bjælker dækker dit udsyn.
Ingen kan skelne dig fra den seende.
Du går videre.
Øjet ligger øde hen.
I den retning må du gå.
Du går videre.
Du bliver genkendt
fra den anden side af gaden.
Visualitet uden identitet.
Du går videre.
Jeg træder ud på gaden.

Нула без знаци

Следваш стената докато свърши
с бяла линия. Зад светлината една
посока
в града да застане в периферията.
Сенки се втурват над ръката
като клон на дърво над теб.
Един пръст разстояние между
тухлите
съставлява бушувашо море без
кораби.
Има цел към центъра,
където стената се превръща в
кутия.
На дъното на купа се намира
рисунка
под звуците на града.

Nothing without Signs

You follow the wall until it ends
in a white line. Behind the light one
direction
within the city to stand in the
periphery.
Shadows rush over the arm
like a trees branch over you.
One finger spacing between bricks
constitutes a rolling sea without ships.
There is an aim towards the center,
where the wall turns into a box.
At the bottom of the pile a drawing is
under the sounds of the city.

Ingenting uden tegn

Du følger muren ud til den ender
i en hvid linje. Bag lyset en retning
indenom byen for at stå i periferi.
Skygger skyller hen over armen
som et træs grene over dig.
En fingers afstand mellem mursten
udgør et bølgende hav uden skibe.
Der skydes til måls mod centrum,
hvor muren bliver til en æske.
Nederst i bunken ligger en tegning
under byens lyde.

Riki Daskal (Israel)

Рики Даскал (Израел)

Рики Даскал е родена в Хайфа, Израел през 1953 г. Завършва Университета в Тел Авив с бакалавърска степен в специалността „Театрознание и литература“. Изучава и специалност „Образование“ в Университета в Хайфа. Завършва с магистърска степен по „Еврейски изследвания“ Института „Шехтер“.

За пръв път публикува поезия през 1985 г. в едно израелско литературно списание.

Досега са излезли шест книги с поезия от Рики Даскал: „Линия светлина“, 1989, „Всеки копнее за жест на любов“, 1993, „Инстинктивни спомени“, 2000, „Шу-хляб“, 2007, „Въображаем факултет“, 2012, „Както е“, 2016.

Рики Даскал е победител в Състезанието за поезия и проза „Алеф“ през 2000 г.

През 2012 г. тя получава Израелската награда за поощряване на творческите публикации (ACUM).

През 2017 г. – Наградата на Министър-председателя за литературни постижения.

Рики Даскал е омъжена, тя е майка на четирима сина и баба на четири внучета.

Стиховете са преведени от Елка Димитрова

Riki Daskal was born in Haifa, Israel in 1953. She graduated with a Bachelor of Art degree (BA) from Tel-Aviv University with specialization in Theatre Studies and Literature. She also studied Education in Haifa University and graduated with a Master of Arts (MA) in Jewish Studies from The Schechter Institute.

In 1985 her poetry was first published in an Israeli literary magazine.

Six poetry books by Riki Daskal have been published so far: *A Line of Light*, 1989, *Everybody Yearns for a Gesture of Love*, 1993, *Gut Memories*, 2000, *Shew-Bread*, 2007, *Imaginative Faculty*, 2012, *As is*, 2016.

Riki Daskal is the winner of the 2000 Israeli Alef Competition for Poetry and Prose.

In 2012, she received the Israeli ACUM award for the Encouragement of Creative Publications.

The 2017 Prime minister's Prize for Literature Achievements.

Riki Daskal is married, she is the mother of four sons and a grandmother of four grandchildren.

The poems are translated by the author

Две стихотворения за Исус

А

Здрач в небесата на Назарет
Исусе Исусе
преди хиляда деветстотин и петдесет години
аз момиче зеленооко
босоного и диво
сях сигурно да ора
кафявите хълмове на Назарет с теб.
Щях да целувам възпалените ти очи
да вдишвам от косата ти пушека на тлеещия тор
и да те дърпам с мен по целия път към върха на хълма
и да викам и да викам Исусе! Исусе!
Виж – има кръв във небето

Б

Рана в прокопаната от кариера планина
на върха ѝ виждам извисен в последните лъчи
Исус прикован босоног, с широко отворени очи към
бездната
към наострените камъни дебнещи в края на отчаяния
му скок.
Сега, в поле от зреещи слънчогледи

между Тел Адашим и Гинегар,
виждам във вехнещите снопи

нозете му да кървят в пръстта на долината.

Two Poems about Jesus

A

Twilight in the skies of Nazareth
Jesus Jesus
one thousand nine hundred and fifty years ago
I a green-eyed girl
barefoot and wild
would surely have plowed
the brown Nazareth hills with you.
I'd have kissed your inflamed eyes
smelled in your hair the smoke of smoldering dung
and dragged you with me, all the way to the top of the hill
and shouted and shouted Jesus! Jesus!
Look – there's blood in the sky

B

A wound in the quarried mountain
at its peak I see mounted in the last rays
Jesus fixed barefoot, wide-eyed to the abyss to
the sharpened stones waiting for him at the end of his
desperate leap.
Now, in a field of ripening sunflowers
between Tel Adashim and Ginegar
I see, in the fading sheaves
his feet bleeding into the valley's soil.

Песен на камъните

Като глина в ръцете на дете е меко лицето ми
като скала в ръцете на Бог
вълна след вълна от камъни плисват встрани
докато прекосявам пустинята
като кораб с добър екипаж
всеки камък като дъх като дъх всеки камък
искам да докосна всеки камък всеки камък
искам да се отрия във всеки камък във всеки камък
да се отрия и да обърна
босоного тяло към всеки камък към всеки камък
босоного тяло
да усетя техните кухни да усетя грапавината
грапавината да усетя техните пробождания
по камъни изкачва се тялото
тялото се изкачва по камъни
като вино по езика
като красота в окоето
като болка в слабините

но на мен малко ми трябва
локва от сянка под акацията
гледката на антилопите високо на върха
дъха на душата в ноздрите ми

A Song of the Stones

Like clay in the hands of a child my face is soft
like a rock in the hands of God
wave after wave of stones spray to the sides
when I cross the desert
like a well-crewed ship
every stone like a breath like a breath every stone
I want to touch every stone touch every stone
I want to rub against every stone against every stone
to rub and turn
a barefoot body on every stone on every stone a barefoot
body
to feel their hollows feel the roughness
the roughness to feel their piercings
stone breasting body
body breasting stone
like wine on the tongue
like beauty in the eye
like pain in the gut

but I made do with little
a puddle of shade under the acacia
the view of antelopes high on the hill
the soul's breath in my nostrils

מינבאה תריש

דלי דיב רמוחכ מיכר נפ

מיהלא דיב עלסכ

מידדצל מיזתנ מינבא לש מילג מילג

תנמוימ הניפסכ רבדמה תא הצוח ינאשכ

נבא לכ המישנ ומכ המישנ ומכ נבא לכו

תעגל נבא לכב נבא לכב תעגל הצור ינאו

נבא לכב נבא לכב ככחתהל הצור ינאו

רופהל ככחתהל

פחי פוג נבא לכ לע נבא לכ לע פחי פוג

סופסיחה תא שיגרהל נהלש מיבקנה תא

שיגרהל נהלש הריקדה תא סופסיחה תא

פוגב תשגופ נבאה תא

נבאב שגופ פוגה תא

נושלה תא נייה ומכ

יפויה תא נייעה ומכ

באכה תא נטבה ומכ

טעומב יתקפתסה רא

הטישה פוע תחת לצ לש תילולש

רהה הלעמב מיאבצ הארמ

יפאבש המשנה

עושי לע מיריש ינש

א.

תרצנ ימשב מימודמד

עושי עושי

הנש משימחו תואמ עשת פלא ינפל

העורפ, הפחי, רתיא תשרוח יתייה, חטב

תוקורי מייניע מע הדלי

מימוחה תרצנ ירה תא

תוקולדה רייניע תא תקשנמ יתייה

רעשב מיפרשנה מיללגה נשע תא החירמ

העבגה שאר לא כרדה לכ, יתא רתוא תבחושו

! עושי ! עושי תקעצו תקעצו

מימשב מד – הארת

ב.

בוצחה רהב עצפ

תונורחא מיינרק רותב בוכר האור ינא ושארב

לא מוהתל תועורק ויניע, פחי פעננ עושי תא

תשאונה הציפקה פוסב ול תוניתממה תודדוחמה מינבאה

תולישבמה תוינמחה הדשב וישכע

רגינגו מישדע לת ניב

תומלענה תומולאב

קמענה תמדאב תותתוש וילגר, האור ינא

Shaip EMËRLLAHU (Macedonia)

Шаип Емерлаху (Македония)

Шаип Емерлаху (1962) е македонски писател. Учи в университетите в Прищина и Тирана. Доктор е по литература, лектор в Тетовския държавен университет.

Автор е на поетическите книги „Кръщението на годините“ (1994), „Изгубеният проект“ (1997) и „По-малката смърт“ (2001). През 2004 Хърватският ПЕН център и Асоциацията на писателите в Хърватия публикуват негов поетически сборник на албански и хърватски. Същата година в Скопие излиза стихосбирката му „Дворски сон“. През 2000 Емерлаху събира свидетелства на очевидци от кланетата в Косово и издава на албански и английски сборника „Ние свидетелстваме“. През 2009 стихосбирката му „Парцалите на живота“ излиза в Италия и Англия, а през 2014 книгата му „Албанският маратон“ – във Франция. „Дует на пътищата“, поетически диалог на Емерлаху и Таро Аизо, е отпечатана в Япония. През 2017 на китайски език излиза поетическата му книга „Парцалите на живота“ в Тайван. Превеждан е на испански, иврит, арабски, украински, корейски, хинди, турски, полски, каталунски, бошняшки и др. Шаип Емерлаху е основател и директор на Международния поетически фестивал „Дни на Наим“ с 21-годишна история.

Носител е на Грамота за принос в българо-албанските културни връзки и на Златен медал „Александър Велики“, Гърция.

Shaip Emërllahu (1962) is a Macedonian writer. He graduated from Prishtina and Tirana Universities. He is a PhD in Literature and works as a lecturer at the State University of Tetovo. Shaip Emërllahu is the author of the poetry books “The Baptism of Years” (1994), “Broken Project” (1997) and “Lesser Death” (2001). In 2001, the Orient-Occident Academy in Bucharest published his poetry book “Lesser Death”. In 2004, the Croatian PEN and the Croatian Writers’ Association published his bilingual book “Poetry” in Croatian and Albanian, and in Skopje a book of selected poems of his “Court Dream” was printed. In 2000, Emërllahu edited a book of testimonies of the massacres in Kosovo, named “We Witness”. In 2009, in Italy and England, his book “The Rags of Life” appeared. In 2014 his poetry book “The Albanian Marathon” was published in France. In Japan, a poetic dialogue of Emërllahu and Taro Aizu was issued (“Duet of Roads”). In 2017, his poetry book “Life’s Rags” appeared in Mandarin language in Taiwan. Poems of his were published in Spanish, Hebrew, Arabic, Korean, Ukrainian, Hindi, Turkish, Polish, Catalanian, Bosnian, etc. Shaip Emërllahu is the founder and director of the International Poetry Festival “Days of Naim” of already 21 years history.

He has got a Diploma for his contribution in the Bulgarian-Albanian cultural relations and a Golden Medal “Alexander the Great” from UNESCO – Greece.

Ябълките на Тетово

През задружните векове
Тетово подрязваше и поливаше
своите ябълкови дръвчета.

Като пушка с патрони от каменна сол
ще искаш да избухнеш,
когато ги забележиш, че са изгнили
от червеи.

Накрая
те са изяли толкова много,
че зъбите им се изтъпили.

Тетово, 1989 г.

The Apples of Tetova

through the concerted centuries
Tetova pruned and watered
its own apple trees

like rock salt
you'll want to burst
when you spot them turned rotten
from maggots

in the end
they've eaten so much
their teeth went numb

Tetova, 1989

Mollët e Tetovës

nëpër koncerte shekujsh
i krasiste e ujiste Tetova
Mollët e veta

si kokë kripe
të vjen të pëlcasësh
kur i sheh tutje
si i grin dhëmbi i keq

fundja
hëngrën aq
sa t'u mpihen dhëmbët

Tetovë, 1989

Стиховете са преведени от Вера Иванова

< 60

The poems are translated by Craig Czury

Когато парата облада въздуха

Ти се хвърли
в изпълнение на огнено танго,
от което не мога да откъсна очи.

Ти замрази думите ми
със северни температури,
които мушна в джобовете ми.

Като играчка за удоволствие
се предадах в ръцете ти,

твоят ритуален концерт
ме превърна
във виещи цигулки.

Парата облада въздуха
навсякъде,
силуети на ангели се спуснаха

в цивилизацията на божествената
книга,
където ти си поставил любовта
и с пламтящи очи ми прочете за
Адам и Ева

като осмя мита за съгрешаването
с бруталността на безгранична похот.

When the Steam Donned Air

You have thrown yourself
into a performance of fiery tango
which cannot be torn off my eyes

You froze my words
with Northern temperatures
you put them into my pockets

Like a toy of pleasure
I surrendered to your hands

your ritual concert
turned me
into howling violins

The steam donned air
Everywhere,
silhouettes of angels descended

into the divine book-civilization
you have put love
with fiery eyes you read Eve and Adam
to me

you scoffed the myth of sinning
with bestiality of unlimited lust

Kur ajrin e vishte avulli

e fute veten
në një performancë tangoje afshi
që s'më shqitet prej sysh

m'i ngrive fjalët
me temperaturë Veriu,
në xhep m'i fusje

si lodër kënaqësie
u jepesha duarve tua

koncerti yt ritual
në violina ulërimash
më kthente

ajrin e vishte avulli
gjithandaj,
silueta engjëjsh zbrisnin

në libër qytetërimin hyjnor
dashurinë e fute
me syze afshi ma lexoje Evën e Adamin

mitin e mëkatimit tallje
me bishërinë e epshit të paanë

Когато духът наподобява танца на звездата

Лоша новина за поезията, за албанците...

...Поетът умря

Когато земетресението отнася душата ти
и безелите се откриват от горчивината на
напускането на поета,
започни стихотворение,
високо...

Поетът ще долови неговата въздишка,
метеоритен дъжд ще се появи
в пространството на средната земя.

Време да кажем сбогом,

когато ти липсваш
при празнуването на поезията... (в Лодев),
във вечерните часове, когато ни
подготвяш за новината ...
за смъртта на поета.

Време да кажем сбогом,

когато вечерта на живота се спуска,
поетът заминава далеч,
когато духът наподобява звездата
и танцува... с Реката.

Сбогом!
< 62

When Spirit Resembles the Dance of the Star

Bad news for Poetry, for the Albanians

...The POET died

When the earthquake takes your soul away
and the stains are broken from this acerbity
of the poet's leaving
open a poem,
aloud...

The poet will perceive its sigh
meteorite rain will appear
in the space of middle ground

Time to say farewell

when you are missing
in the rejoicing of poetry... (in Lodève)
in the evening hours you prepare us for the
news...
for the poetic death

Time to say farewell

when the evening of life descends
the poet goes far away
when appearance resembles the star
and dances... with the River

Farewell!

Kur dukja shembëllen vallëzimin e yllit

lajmi i rëndë per Poezinë, për shqiptarët

... vdiq POET!

kur tërmet ju merr shpirti
e thehen leqet nga kjo idhtësi ikjepoeti
çelni një poezi,
me zë...

Poeti do ta ndijë oshëtimën e saj
meteorshi do të shfaqet
në hapsirën e meskalimit

Lamtumirën duhet thënë

kur mungon
te shendi i poezisë, ... (në Lodeve)
orëve të mbrame na përgatit për kumtin...
për vdekje poetike

Lamtumirën duhet thënë

kur zbret mbrëmjejeta
poeti ikën larg
ku dukja e shembëllen yllin
dhe vallëzon... me Lumin

Lamtumirë!

Tozan Alkan (Turkey)

Тозан Алкан (Турция)

Тозан Алкан (1963) е роден в Истанбул. Завършва лицей „Галатасарай“ и Университета „Бозазичи“. Преподава във Факултета по чужди езици на Истанбулския университет и е главен редактор на списание ÇN. Член е на Дружеството на турските писатели, на Съюза на преводачите и на ПЕН – Турция.

Поетически книги: „Време и маска“, „И вятърът“, „Надвечерите на сърцето“, „Отдалече ще дойде при тебе градът“. Превежда поезия от френски и английски език. В негова интерпретация турските читатели се запознават с „Манифест 1918“ и „Избрани стихове“ на Тристиан Цара. Съставител и преводач е на „Избрани стихове“ от Виктор Юго; „Балада за затвора Рийдинг“ от Оскар Уайлд, „Избрани стихове“ от Емили Дикинсън; „Френски революционни песни 1789“, три поетически книги на Уилям Блейк, една на Филип Суно, „Избрано“ от Уилям Бътлър Йейтс и др. Книгите му са превеждани на английски, френски, руски, полски, португалски, български, македонски, китайски и корейски език.

Награди за поезия: „Бехчет Айзан“, 2011; „Метин Алток“, 2012.

Tozan Alkan was born in 1963 in Istanbul. He graduated from Galatasaray College and Bosphorous University. He has worked as a lecturer at Istanbul University, Department of Foreign Languages, and an editor of Ç.N. magazine. He is a member of the Writers' Syndicate of Turkey (TYS), Turkish PEN, Turkish Authors' Association (ED) and Turkish Translators' Organization (ÇEVİRİ). His poems are translated into many languages and he has attended a number of national and international festivals.

Poetry books: *Time and Mask*, 2002; *Early Evenings of Heart*, 2005; *And the Wind*, 2007; *Death Will Hit the Spot*, in English, 2010; *The City Will Come to You*, 2014; *Naked Dreams*, in Bulgarian, 2014; *And The Wind*, in Polish, 2013; *Open Door*, 2014; *Death Will Hit the Spot*, in Croatian. Tozan Alkan's poetry is translated in English, French, Russian, Polish, Portuguese, Bulgarian, Macedonian, Chinese and Korean languages.

Awards: *Behçet Aysan Poetry Award*, 2011; *Metin Altıok Poetry Award*, 2012.

Града

Отдалече ще дойде при теб градът,
нарамил мургава любов, ще дойде.

От клоните на самотно дърво
болките си, ронейки, ще дойде.

След години на чакане в утринната
мараня
като ранен кон на вратата ти ще дойде.

От прашното оброчище на листа и пера,
савана си бял, разкъсвайки, ще дойде.

В игра, спечелил ръката, изгубена в
любовта,
от забравата на миналото си - ще
дойде.

От лоното на езика, от бързината на
буквите,
от думите, огорчили словото, ще дойде.

Отдалече ще дойде при теб градът,
преминавайки през един народ, ще
дойде.

Превод: Кадрие Джесур

A City

A city will come to you from afar
will come burdened with a dark
infatuation

From branches of a desolate tree
will come shedding pain like a mulberry

After many a year on a misty morning
will come to your door like an injured
horse

From the dusty altar of paper and pen
will come galloping, ripping its white
shroud

Winning a hand that had lost in love
will come wiping out its past history
entirely

From the saddle of language, from the
speed of letters
will come to speech from deeply hurt
words

A city will come to you from afar
will come passing through a human race.

Translated by Suat Karantay

Şehir

Sana şehir gelecek uzaklardan
esmer bir aşkı yüklenerek gelecek

Kimsesiz bir ağacın dallarından
acıasını dut gibi dökerek gelecek

Yıllar sonra buğulu bir sabah vakti
kapına yaralı bir at gibi gelecek

Kağıdın kalemin tozlu sunağından
beyaz kefenini yırtarak gelecek

Aşkta kaybedilmiş bir eli kazanıp
geçmişini unutmaktan gelecek

Dilin terkisinden, harflerin hızından
söze küskün kelimelerden gelecek

Sana şehir gelecek uzaklardan
bir halkın içinden geçerek gelecek.

Време и маска

Времето е маска;
Невинен грях по бялата хартия
Мастилено петно от разкаяния

Не се заключват вратите, ни
отвътре, ни отвън
Едно и също е в Градината на
спомените.
Разпадащо се тяло, напразно
минали години...
Щедър на отрова е бръшлянтът,
Ти тръгваш нанякъде с колосана
риза,
А колко много трупал съм, най-вече
смърт,
И въпреки това не смея да й се
доверя

Времето е маска;
Невинен грях по бялата хартия
Мастилено петно от разкаяния

Както бяло петно изтича – изтекох
и аз
Разцепиха се моретата, празнотата
ме хвана,

Аз - потънал кораб, без ни един
пасажер на борда,
Ах, ти, безрък октопод, как ме
стисна за гърлото,
Как впи зъбите си в мен!

Отказах се да запиша
Червения стих, откраднат от
любовта,
Защото вашите влакове бяха без
гари
Семафорите ви угасени, мълчанието
ви - глухо
Напразно търсих пистолет по
чаршиите,
Напразно се оглеждах пред себе си,
зад себе си...

Времето е маска;
Невинен грях по бялата хартия
Мастилено петно от разкаяния

Превод: Кадрие Джесур

Time and Mask

Time is also a mask of regrets,
Like a lost stain of ink that commits
The first sin on white sheets

Doors can't be locked from the front
and back
Everything is the same in the garden of
memories
A body fallen into pieces, years spent
in deceptions
The poison leaks out of the ivy
You leave me in a starched shirt
I gather up many things, mostly dead
bodies
But my own death will collect me one
day

Time is also a mask of regrets,
Like a lost stain of ink that commits
The first sin on white sheets

I too flowed into you like pureness
Seas cracked, emptiness clung to my
arms
I'm a sunken ship devoid of passengers
The octopus without arms! how cruelly

Zaman ve Maske

you strangled me
How bloodily you gnawed my brain!

I gave up writing
That red poem dramatized by loves
As your trains had no platforms to
approach,
Lanterns gave no lights, silence was
deaf,
I tried guns in the bazaars hopelessly,
Frisked myself from top to toe in vain

Time is also a mask of regrets,
Like a lost stain of ink that commits
The first sin on white sheets

Zaman da bir maske; pişmanlıkların
Dalgın bir mürekkep lekesi gibi
Masum günahıdır beyaz sayfaların.

Kilit tutmuyor kapıların önü arkası,
Her şey aynıdır anıların bahçesinde.
Dağılan gövde, kuru sıkı yaşanmış
yıllar...
Esirgemiyor zehrini sarmaşık,
Sen çekip gidiyorsun kolalı gömleğinle,
Bense ne çok biriktirmişim, en çok
ölüm,
Yine de güvenemiyorum ölümüne.

Zaman da bir maske; pişmanlıkların
Dalgın bir mürekkep lekesi gibi
Masum günahıdır beyaz sayfaların.

Ben de beyaz bir leke gibi size aktım,
Denizler yarıldı, bana tutundu boşluk,
Ben batık gemi, içimde hiçbir yolcu
yok,
Ah kolsuz ahtapot, nasıl sıktın
boğazımı,
Nasıl dişledin beynimi?

Vazgeçtim yazmaktan
Aşklardan apartılan o kırmızı şiiri,
Çünkü istasyonsuzdu trenleriniz,
Fenerleriniz ışıksız, suskunluğunuz
sağır
Boşuna tabancalar aradım çarşılarda
Önümü arkamı boşuna aradım.

Zaman da bir maske, pişmanlıkların
Dalgın bir mürekkep lekesi gibi
Masum günahıdır sayfaların.

Translated by Mesut Shenol

Поезия от Пловдив

Poetry from Plovdiv

Участници | Participants

Elena Divarova Елена Диварова	70
Stanislava Stanoeva Станислава Станоева	74

Elena Divarova

Елена Диварова

Елена Диварова е автор на книгите „Луда капка дъжд“ (1991), стихотворения, „Да погледнеш към себе си“ (1999), литературна анкета със Стефан Памуков, „Влакове“ (2010), стихотворения, „Изкачване с глухарче“ (2014), стихотворения.

Публикува очерци, репортажи, поезия и литературна критика в регионални и национални издания, сред които сп. „Пламък“, в-к „Български писател“, в-к „Словото днес“, в-к „Учителско дело“, „Литературен вестник“, сп. „Тракия“ (Пловдив), алманах „Културна палитра“ (Перник), алманах „Света гора“ (Велико Търново), в-к „Литература и общество“ (Варна). Очерци и репортажи в изданията на арменската общност в България – „Хайер“, „Парекордзагани цайн“, „Вахан“. Превежда творби на съвременни руски поети.

Нейни творби са поместени в сборници с поезия в Германия, Полша, Русия и Сърбия. Член е на СБП, на Съюза на научните работници в България, на СБЖ и на Дружеството на пловдивските писатели.

Elena Divarova lives and works in Plovdiv, Bulgaria. She has published three books of poetry and one study on the works of the literary historian Stefan Pamukov. Her works are extensively published in Bulgaria, as well as in poetry collections in Germany, Poland, Russia and Serbia. She also translates contemporary Russian poetry. She holds an MA in philological sciences and is a member of the Union of Bulgarian Writers, the Philological department of the Union of Bulgarian Scientists, the Union of Bulgarian Journalists and the Association of Plovdiv Writers. She has worked many years for the periodical editions of the Armenian community in Bulgaria.

The poems are translated by Lilia Tamamdzhieva

Без

Без дъно чаши.
Погледи без мисъл.
Думи без сърце.

Не

Дано дочакам
да се превърне в нещо
ново казващият „Не!“

Диагноза

Колко болка тупти
в разширените вени
на времето.

Съмни-мръкни

Съмва и мръква.
Пусто е в стария двор.
Съмва и мръква.

Less

Bottomless glasses.
Senseless looks.
Heartless words.

No

Hoping to see,
he who says „no“
to say something new!

Diagnosis

So much pain
in the varicose veins
of time.

Dawn and dusk

At dawn
the old yard is so bare
as at dusk

Quo vadis

на Добри Жотев

Къде се криеш, Господи,
от хищнически устремната към теб любов
на толкова новоповярвали?
Така са пълни със молитви и сълзи очите ни...
На глутници се втурваме след всяка твоя
истинска или измислена следа
и – неоткрили те –
един друг се закриваме.

Ще преобърнем всички Пирамиди,
Хималаите ще разорем,
ще влезем чак в отходните канали на
мегаполисите,
ще вкараме в компютърния разум всички
старопечатни, старозаветни, староверски книги
и ще ги прочетем по новому.
И вярваме – ще те открием!
Не можеш да избягаш, Господи,
от стръвната ни жад да те постигнем, да те
притежаваме.

Нали умеем да проникнем
до всичко съществуващо!

А ти оставаш все така далече
или пък тук – дълбоко във нещата,
дълбоко до необяснимост.
И ние продължаваме да търсим.
Изгълваме бита с едно измислено
от нас твое присъствие –
учения, медии, обреди,
култове, храмове – стари и нови...

Къде си?
Отново ли отиваш
в нови дълбини
на тази вечно съзидавана от теб Вселена?
Къде отиваш, Господи?
Ще продължаваме ли още да те търсим?
И още да не те достигаем?
И още да не достигаем...

Quo vadis

Where are you, God?
Where are you hiding?
From the predatory love
Of so many new-believers?
Our eyes so full of tears and prayers...
We rush like pack of wolves
After every real or imaginary sign of you
And bury each other, when we don't find you.

We'll turn the Pyramids upside down,
We'll dig the Himalayas,
We'll go down the megapolises' drain canals,
We'll read all old religious writings
And convert them into a computer code...
And we believe - we'll find you!
Lord, you can't escape
From our predatory thirst to own you -
Because it's true, we can pervade
Into all that is existing.

And yet you are so far
Or here in an inexplicable depth.

And we continue our search
Filling our lives with a fantasy presence –
Teachings, media, rituals,
Cults, temples, old and new...

Where are you?
Are you going again into new depths
Of this perpetual universe?
Where are you going, God?
Shall we continue our search?
And still never reach you?
And still never reach you ...

Stanislava Stanoeva

Станислава Станоева

Станислава Станоева е родена в Пловдив. Завършила специалност „Българска филология“ в ПУ „П. Хилендарски“.

Автор на стихосбирките „Смъртта на палача“ (1999), „Полет в камъка“ (2003), „Градове и други острови“ (2009), „Теория на всичко“ (2012).

Има множество публикации в български литературни списания и вестници, както и десетки награди от национални и международни литературни конкурси.

Стиховете ѝ са включени в Международен балкански сборник, Истанбул (2007), сборник на Лондонското поетическо общество, Лондон (2009), сборник „Лирика 2010“ на НДК, София (2011), „Антология на българската поезия – XXI век“, София (2015).

Нейни творби могат да бъдат открити в големите национални виртуални библиотеки и в няколко чуждестранни електронни списания в САЩ, Великобритания и Германия. Стиховете ѝ са преведени на турски, английски и немски език.

Born in Plovdiv, Stanislava Stanoeva graduated “Bulgarian philology” at PU “P. Hilendarski”.

She is the author of 4 poetry books – “The Death of the Executioner” (1999), “A Flight in the Stone” (2003), “Cities and other Islands” (2009), “Theory of Everything” (2012).

She has numerous publications in Bulgarian literary magazines and newspapers, as well as many awards from national and international literary competitions.

Her poems are included in the International Balkan Collection, Istanbul (2007), a collection of London Poetry Society, London (2009), the collection “Lyrics 2010”, National Palace of Culture, Sofia 2011, “Anthology of Bulgarian Poetry XXI century”, Sofia (2015).

Her works can be found in major national virtual libraries and in several foreign electronic journals in the USA, UK and Germany. Her poems have been translated into Turkish, English and German.

The poems are translated by Svetlana Komogorova-Komata

Щрих

отлетяха птиците
призори

остана без въздух небето

черният щъркел
заседна на хоризонта -
тъмен кораб на щастието

гледах
небето се ронеше като хляб
троха по троха заваляха първите капки

утре
е първият ден на снега
бял като другите щъркели

A Touch

birds flew away
before dawn

the sky remained airless

the black stork
got stranded on the horizon –
a dark ship of happiness

I was watching
the sky crumbled like bread
crumb by crumb the first drops fell

tomorrow
is the first day of snow
as white as all storks

Наука

стоя и наблюдавам как звездите
изпращат своето далечно минало

живея сред физичните закони
които още никой не е виждал

гадая по отсечените дънери
кога и как ще се роди месията

дърветата поникват тъй невинни
а после стават кръстове за смелите

гръбнакът на деня е счулен от умори
под патериците му строя гнездо за ангели

смъртта е обиталище за живите
последната ни форма на мълчание

Science

I stand and watch the stars
sending away their distant past

I live amongst physical laws
which no one has seen yet

I read fortunes on cut down boles
when and how will be born the Messiah

trees spring up so innocent
and then become crosses for the brave

the day's spine is broken by many fatigues
under its crutches I build a nest for angels

death is a dwelling place for the living
our final form of silence

Страстна неделя

пръсна се времето като светкавица
боляха петите от ходене

поисках втората риза от някого
и ми стана студено в горещото пладне

бях боса и се научих
да превръщам предметите в първоматерия

хлябът покълна в ръцете на грешния
а аз още се уча по водите да ходя

Passion Week

time dispelled like lightning
Heels hurt from walking

I asked someone for the second shirt
And I felt cold in the scalding hot noontide

I was barefoot and I learnt
To turn objects into primal matter

In the lands of the sinful one, bread sprouted
And I'm still learning to walk on water

Съставители *Антон Баев, Елка Димитрова*
Редактор и коректор *Елка Димитрова*

Изданието съдържа стихове на авторите, участници в Международния фестивал на поезията „Орфей“ – Пловдив 2018, публикувани и на сайта orpheus-plovdiv.eu

Авторските права на публикуваните в orpheus-plovdiv.eu и отпечатани в настоящия сборник произведения, както и сродните им права (преводачески, съставителски и др.) принадлежат на лицата, които са ги създали (съгласно чл. 5, 9, 11, 12 от Закона за авторското право и сродните му права). Сайтът orpheus-plovdiv.eu и настоящото издание са творчески продукт на фондация „Пловдив ЛИК“ и са обект на авторско право.

Печат: otpechatai.me

Фондация „Пловдив ЛИК“
ISSN: 2603-350X

Alfredo Pérez Alencart (Spain) | Алфредо Перез Аленкарт (Испания)
Anna Bagriana (Ukraine) | Анна Багряна (Украйна)
Dimitris P. Kraniotis (Greece) | Димитрис П. Краниотис (Гърция)
Dragana Evtimova (Macedonia) | Драгана Евтимова (Македония)
Elena Divarova (Bulgaria) | Елена Диварова (България)
Gabriella Elisha (Israel) | Габриела Елиша (Израел)
George Wallace (USA) | Джордж Уолъс (САЩ)
Giuseppe Napolitano (Italy) | Джузепе Наполитано (Италия)
Laure Cambau (France) | Лор Камбю (Франция)
Milosava Pavlovich (Serbia) | Милосава Павлович (Сърбия)
Nicole Barriere (France) | Никол Барие (Франция)
Niculina Oprea (Romania) | Никулина Опреа (Румъния)
Poul Lynggaard Damgaard (Denmark) | Пол Лингаард Дамгаард (Дания)
Riki Daskal (Israel) | Рики Даскал (Израел)
Shaip Emërllahu (Macedonia) | Шаип Емерлаху (Македония)
Stanislava Stanoeva (Bulgaria) | Станислава Станоева (България)
Tozan Alkan (Turkey) | Тозан Алкан (Турция)

The project
**“International Festival of Poetry
“ORPHEUS” – Plovdiv 2018”**
was realized with the financial support
of “The Cultural Programme for the
Bulgarian Presidency of the Council
of the European Union 2018” of the
National Culture Fund

Проектът
**„Международен фестивал на
поезията „ОРФЕЙ – Пловдив 2018”**
се реализира с финансовата
подкрепата на програма „Културна
програма за Българското
председателство на Съвета на
Европейския съюз 2018” на
Национален фонд „Култура“

